iulia militaru

marea pipeadă

Editor: Robert Şerban
Coperta: Loredana Tîrzioru
Paginare: Gheorghe Stanjic
Tipar: BrumaR

Editura BrumaR
300050 Timişoara, str. A. Popovici 6
tel./fax: + 40 256 203 934; 293 441
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

iulia militaru

marea pipeadă

BRUMAR
Timişoara, MMX

pentru Costin

Marea Pipeadă

(sau discurs împotriva copilăriei)

Cuvânt către cei mici

Îmi puteți spune domnul Clau sau, mai simplu, aşa cum sunt alintat de către cei apropiați, Clovny.

Sunt un personaj
Oarecare, fără vr'un semn anume,
Sunt doar personajul
Născut într-o zi de târg, chiar în piață,
Când se îmbulzeau toți să-şi caute marfa,
Când preajma te ademenea cu fructe coapte, roşii pufoase, morcovi graşi, ardei galben-verzui,
Când piersicile drăcoase ridicau aburi parfumați şi pâinea se cocea cu pocnituri zurlii.

Nu avea cum să nu te cucerească lumea iarmarocului,
Zornăitul monezilor de schimb hipnotiza.
Trebuia să le prind în palme, să le pipăi cu nesaț.

Sunt un personaj
Fără trăsături alese şi fără vreo stea,
Sunt doar personajul
Înnebunit după locul în care îşi duce şi azi existența,
Unde femei dolofane te trag de mânecă să le cumperi bunurile,
Unde, sub umbrele frumos colorate, covrigarii îşi agață covrigii,

Unde înghețata cu arome de căpșune, zmeură sau ciocolată se vinde la cornet.

Sunt personajul
Unei zile de târg, fascinat de cântecul banilor aruncați pe tarabe.

Despre o mică plăcere a lui Clovny

Înaintea unor fețe atât de alese precum Domniile Voastre, trebuie să recunosc: pe lângă toate acestea, Clovny mai are o slăbiciune, a lui şi numai a lui, adică îi plac foarte mult prăjiturile, prăjiturile moi, pline de sirop, de pe vârful cărora frişca stă să se prăvale. Astfel, când le-am văzut în vitrină, proaspete şi cu vino-ncoa, m-am gândit că s-ar potrivi perfect în poemul domnului Clau. Şi, cât ai zice peşte, am dat buzna în magazin cu dorința de a cere o amandină şi-un ecler.

Clovny nu se aştepta la una ca asta.
Magazinul era tixit cu o sumedenie de lucruri mai mult sau mai puțin plăcut mirositoare; alune, semințe negre, semințe pestrițe, semințe de dovleac, porumb prăjit, cafea, biscuiți sărați, biscuiți dulci, saleuri, bomboane de ciocolată cu stafide, bomboane cu arahide, caramel, drajeuri, bezele, gumă de mestecat, fructe confiate şi multe altele. Rafturile trosneau sub greutatea sticlelor şi borcanelor de dulceață... Deodată, ridicându-mi privirea, am văzut că pe ultimul raft, mai gol decât celelalte, fusese aşezat un băiețel de celuloid, cu ochelari şi cu o şepcuță de pâslă. Poate l-ai văzut şi tu, îți aminteşti? Dacă ți-ai aminti, mi-ai înțelege uimirea; băiețelul, ca oricare altul, are în mâna dreaptă o pipă uriaşă, care se sprijină de colțul stâng al gurii, în timp ce, cu mâna dreaptă, îşi ține puțulica scoasă din pantaloni; pe acolo, face el pipi pe lume. Acum, cred că oricine s-ar întreba, la fel cum s-a întrebat şi Clovny, ce dracu mai caută şi pipa aia în gura

lui. În rest, situația părea destul de limpede – păpușa făcea parte din categoria acelor imagini folosite la intrarea în toalete, pentru a indica sexul corect al posibilului utilizator. Femeia grasă din spatele tejghelei mă informă: nu-i de vânzare.
Dar, se gândise Clovny la așa ceva? Sunt clipe în viață când putem face orice și putem da oricât pentru o păpușă de celuloid, iar asta o știa și femeia din spatele tejghelei. Astfel încât, nu se mai tocmi, ci îi dădu cât mai repede lui Clovny băiețelul cu puțulica afară, ca să nu se mai piardă vremea în poem cu lucruri fără sens, având oricum aceeași urmare. Ea numea procesul acesta „scăderea riscurilor asociate risipirii".

Balada femeii din spatele tejghelei

Balada femeii din spatele tejghelei este o baladă în care se vorbește despre o tejghea de lemn mucegăită, în spatele căreia stă o femeie.

Semnificația femeii și cea a tejghelei nu sunt specificate în poem.

Privește atent tejgheaua.
Veche, din cireș, de calitate superioară, cum nu se mai fac azi,
Doar că pătrunsă de cari.

Parfumurile ce se ridică de pe ea sunt rămășițele tuturor produselor care au poposit acolo, de-a lungul istoriei.
Legătura dintre femeie și tejghea stă în pierderea virginității celei dintâi, pe cea din urmă, la vârsta de numai paisprezece ani, cu unul dintre clienții fideli. Acum, o folosește să dea marfa și să-și sprijine sânii, pentru că sânii femeii din spatele tejghelei sunt adevărați. Acești uriași ascund sub ei comoara prăvăliei, bănuții de unde se dă rest cumpărătorilor. Sunt

lunguieți și cu sfârcuri lătărețe, maro-închis, dar prezintă dezavantajul de a transpira abundent, astfel încât banii vor fi mereu umezi. Totuși, clienții sunt mulțumiți și cu zâmbetul pe buze.
Cel mai mult aceşti sâni sunt îndrăgiți de copii, care-i muşcă şi-i sug pofticioşi.
Ei îi place la nebunie şi de aceea strigă:
Lăsați copiii să vină la mine!

Excurs

Cuvântul dăruit copiilor este o carcasă, ca orice cuvânt, din care îşi scot capul, când sunt deşteptați, monştri transparenți şi zâne invizibile. Adică, celelalte cuvinte. Să nu vă închipuiți că lumea copilăriei este una liniştită – aici trăiesc demonii, spaimele fără măsură şi gândurile întunecate. Inocența este numele acestei lumi.

Frica prinde viață ori de câte ori copilul deschide ochii spre lume, fiindcă lumea privită prin ochi de copil este nevinovată şi înfricoşătoare.

Spaima nu trebuie alungată din sufletele copiilor pentru ca ei să rămână copii, rosti femeia din spatele tejghelei. Îi vom face vinovați şi atunci se vor teme în continuare. Vinovăția este ceva foarte nestatornic, fuge cât ai clipi, e nevoie de ani îndelungați ca să n-o mai urnească nimic din loc. Ucenicia fiecărui copil se face la intrarea în încăpere. Primul pas ar fi să ne asigurăm că-i vorba de un copil, lucru, ce-i drept, extrem de greu – suntem forțați să-i lăsăm pantalonaşii în vine şi să-i examinăm cu atenție partea de jos. Nedezvoltarea acestei părți ne indică, de cele mai multe ori, vârsta fragedă (există şi excepții, recunosc). După care urmează aşteptarea.

Orice copil o să-şi facă datoria în fața uşii, unde va privi cu atenție la cei care intră, fără să ştie ce se petrece dincolo.

Pe uşă va sta scris cu litere de tipar: INTERZIS, cu excepţia personalului autorizat. Dar copilul fricos, atunci când va îndrăzni şi va da buzna înăuntru sau se va strecura cu speranţa că nimeni nu-l vede, o să priceapă că, într-un astfel de loc, nu se află decât o simplă căcătoare, iar asta îi va da curaj, nu se va mai teme de nimic. Şi totuşi, uşa asta nu trebuia deschisă... deşi există o explicaţie: cine face parte din personalul autorizat?; da, cu siguranţă şi copilul fricos!, crede copilul nefricos. Totuşi, nu-i mereu atât de sigur – pe cine reprezintă „personalul autorizat", ce ar trebui să înţelegem prin „interzis"? Şi fantasia-i gata.

Acum pricepi cum stă treaba cu băieţelul ăsta de celuloid? Mai rămâne doar pipa, însă e mai complicat aici.

Nedumerirea lui Clovny sau de unde începe intriga

De fapt nu pricep nimic!
De ce trebuie să existe un băieţel de celuloid? Este evidentă explicaţia cu privire la pantalonaşii lui în vine (pentru a i se stabili vârsta) şi a poziţiei oarecum indecente (pentru a fi aşezat la intrarea cu pricina, unde trebuie să aştepte încă), dar nu prea-i limpede cauza pentru care se întâmplă aşa şi nu altfel. Altfel cum? Invers?
Mă opresc. Poate că răspunsul stă numai în semnificaţia pipei.

Odă pipei

Pipă, tu, stăpâna lumii,
Ce e val, ca valul trece,
Treacă-n lume cine-o trece,
Nu vom trece toţi deodată.

Pipă, tu, stăpâna lumii,
Regăsindu-te pe tine,

Ce e rău şi ce e bine
Se destramă dintr-odată.

Pipă, tu, stăpâna lumii,
Toate-s vechi şi nouă toate
Şi o clipă ține, poate,
Ce se trece dintr-odată.

Pipă, tu, stăpâna lumii,
Vreme trece, vreme vine,
Cine ține toate minte
Se destramă deodată

Pipă, tu, stăpâna lumii,
În prezent le-avem pe toate.
Te întreabă şi socoate
Cum se trece dintr-odată.

Pipă, tu, stăpâna lumii,
Alte guri, aceeaşi gamă
De te-ndeamnă, de te cheamă
Să-i destrami pe toți deodată.

Pipă, tu, stăpâna lumii,
Nu spera şi nu ai teamă,
Nu băga nici chiar de seamă
Că va trece dintr-odată.

Pipă, tu, stăpâna lumii,
Între dânşii să se plece,
Tu rămâi la toate rece
Şi destramă-te odată!

Clovny, în drum spre casă, trage după el toate aceste gânduri. Apoi, se gândeşte la altceva.

Prin capul lui Clovny

Clovny are un cap rotund,
Şi vă spun asta pentru că-i singurul organ mai deosebit al acestui personaj obişnuit.

De aceea Clovny ţine mult la capul său,
Mai ales la conţinutul acestuia. Şi-a făcut cândva un RMN, nu vă destăinui cauza, doar eu, ca medic al său, am dreptul să o ştiu. Prin urmare, şi-a făcut odată un RMN şi, de atunci, îşi cercetează conţinutul cu patimă şi înfrigurare.

Iată sursa tuturor ideilor sale, admirabila sursă a raţiunii sale.

Multe lucruri trăiesc în capul său,
Printre care şi pipa.
Iar Clovny ştie că, până la urmă,
aceasta trebuie să fie o pipă.
Deşi, nu-i pasă prea tare, atât timp cât ea funcţionează bine şi nu se bagă în treburile lui.

Fiindcă, în capul lui Clovny, au loc treburi serioase şi pline de importanţă, care nu pot fi perturbate.

Creierul este înzestrat cu o capacitate extraordinară de a genera senzaţii. Nu există un alt organ în afara lui. Noi suntem creier pe care-l păstrăm într-un cap. Noi ne păstrăm pe noi într-un cap. Deci, ăsta-i rolul capului. De a ne păstra pe noi în noi. Ca să nu ne pierdem.

La exterior, se află un os, numit craniu, ce-i protejează lui Clovy conţinutul preţios al capului. Însă există mereu scăpări. Dinăuntru, pornesc mii de fire care îl leagă pe el cu el însuşi, deşi nu se vrea niciodată acolo unde se duc firele,

ci doar acolo de unde pornesc. Este şi ceea ce nu înţelege, cum poate fi şi înăuntru şi în afară. La unul din două trebuie să renunţe – ştie asta foarte bine. Altfel nu se poate.

Numai că sunt avantaje şi de-o parte şi de cealaltă. Nu-i chip să te hotărăşti.

Afară din cap. Despre deliciile inimii

Clovny ştie foarte multe despre iubire, sau aşa crede el, dar sunt unele treburi pe care nu le poate înţelege.

Există câteva trepte pe care trebuie să le urci.
Prima: patima;
A doua: apropierea trupurilor;
A treia: posedarea trupului celuilalt;
A patra: tăcerea;
A cincea: somnul;
A şasea: deşteptarea;
De la a patra treaptă încolo totul e un mister. Clovny e mereu nedumerit.

Pasiunea-i un lucru pe care nu trebuie să-l iei peste picior. Este un lucru serios. Cu ea nu-i de glumit, oricât ai vrea tu; nici măcar într-un poem neserios. Doamne, cât o să mai pătimim din pricina ei? Cât o să ne mai tulbure existenţa noastră cinstită şi limpede ca o apă de izvor cristalin? De n-ar fi ea... Dar să urmăm tăcuţi drumul lui Clovny.

Prima treaptă a lui Clovny

Când m-am trezit din somn ca-ntâia oară,
În umbre azurii sclipea o pară
Cu trupul rotunjor. Dulceaţa-i caldă
Lăsa pe lungul bolţii numai apă.

Mă-ncântă ş'astăzi felul cum ocheade
Spre trecători aruncă pe tarabă
Şi cum fiori în toţi din jur împarte,
Cu tronc la vr'unu' încercând să-i cadă.

Pe coaja ei mi-am aşternut privirea,
Un abur proaspăt dezvolta nurlia,
... dar toate pier sub pântecele-mi mare,
Prăsind în mine-apoi dureri de foale.

Cea de-a doua şi cea de-a treia treaptă a lui Clovny

E proaspătă şi durdulie
Iubita mea. În prăvălie,
Ne-am întâlnit, când mă duceam să-mi cumpăr
Bucate pentru pântec, băutură,
Ca să trăiesc îndestulat şi fără tevatură.

Conservele de peşte zac în jur
Alături de borcane cu magiun.
Se îmbulzesc plăcinte să-şi arate
Gustosul conţinut, seminţe coapte
Ademenesc. Prin colţuri, azvârlite ş-alte boarfe.

De toate pentru toţi aici găsi-vei.
Din spatele tejghelei, te îmbie
Cu sânii dezgoliţi şi zâmbet candid
Să guşti din marfa ei, muşcând pârdalnic
În ceea ce-ţi oferă. Ca fermecat în plasă-i pic.

Voiam un măr, dar straiu' cade-n jos,
I se aprinde tenul cel pal roz,
Iar dintr-un salt direct pe masă ajunge
Cu fundul peste hălcile în sânge,
Urlând iubire să îi dau şi sărutări nătânge.

Plin de avânt mă pun pe treabă
Când zvâcul meu din pântec saltă
De-atâta fericire. Amor e straşnic
Şi fierbe-n piept cum fierbe apa-n ceainic.
Eu te doresc! Eu te doresc, trup vajnic!

Cea de-a patra treaptă a lui Clovny

El: *Aş vrea să-mi dai*
Adâncul tău cel potrivit cu mine,
Acolo-n strai frumos, de foc, mă vei păstra-n iubire.

Să mă hrăneşti
Cu trupul nevăzut sub văluri negre
Crescând nădejdi în carnea-mi albă care-ncet se pierde.

Pe loc îşi pune şorţ curat în faţă
Şi pregăteşte masa de-o friptură,
Să mă îndestuleze, şi suavă
Mi-aduce-acum prăjeala în untură.

Ea: *Aş vrea s-atingi*
Prin totul meu chiar Totul. Noi sprinteni
În zeci d'oglinzi mereu la fel, mereu fiind altminteri.

Să mă ridici
Pe mâini din viaţă către viaţă. Moartă
Suspin aici, să ne-ntâlnim în noi precum odată.

De mijloc o apuc topit în vrajă,
Apoi, de fund ciupind-o, îşi desface
Prealungi-i craci pe care mi-i aşază
Pe umeri şi-ntre noi amoru' coace.

Să ne iubim!
Un Claun şi-o grăsună...

Să ne iubim!
Ce fericiți sunt împreună...
Şi, cum un iepure-n şes, când galicul câine-l zăreşte,
Grabnic o ia la picior ca să scape, cel'lalt după pradă. La fel şi ei, un alt Apolon, o nouă Daphne. Şi-atât era de aproape, încât nu i-a venit să creadă văzând cum ea îi scapă printre degete, chiar atunci când degetele o ating.
Şi ce-ar mai fi putut face Apolon? S-a mulţumit şi el cu ce-a rămas. V-am zis eu că nu-i de glumit cu astfel de lucruri.

Cea de-a cincea treaptă a lui Clovny

La uşa prăvăliei se-nvârte o flaşnetă
Şi-un Claun face tumbe c-un aer de nătâng.
Râvnind la acadele, mucoşii toți îl plâng,
În timp ce-o damă cântă iubirea desuetă:

Cei doi străini sub muşte lâncezesc,
În patul plin de cărnuri grase,
Desfăt îşi dau şi mormăie zevzec,
Plăcutu-i gâdilă în coaste.

Flaşneta zice-un cântec omenesc,
Dar frânți de-a lor iubire-mare,
Cei doi străini sub muşte lâncezesc,
În patul plin de cărnuri grave.

Pe la ferestre vezi doar babe
Zâmbind la trecători, dar e firesc,
Nu au pe nimeni şi suspină des.
În miorlăit de mâțe slabe,
Cei doi străini sub muşte se topesc.

La uşa prăvăliei cântase o flaşnetă
Şi-un Claun râde-ntruna c-un zâmbet fad şi strâns.

Râvnind la acadele, mucoşii toţi l-au plâns,
În timp ce-o damă-şi spuse iubirea desuetă.

Cea de-a şasea treaptă a lui Clovny

Iubitei îi tot cumpăr droaie
De lucruri noi, de lucruri mici,
„Când inima cea bună ţi se-nmoaie,
O noapte de plăceri să îmi dedici!"
Şi unde poezia oare
Să fie bună dacă nu
Ne va trezi acei fiori sub foale
Ce-aduc doar fericire din belşug.

Clovny e totuşi mulţumit. Asta-i o parte din inima lui.

Uşor a căzut şi noaptea peste noi, iar Moş Ene începu să-şi facă rondul. Mă aşez în pat; deasupra capului meu stă băieţelul de celuloid, care mă veghează nemişcat cu puţulica lui prinsă între degete.
Un somn liniştit pune stăpânire pe Clovny.

În această noapte,
Când luna e mai gălbioară şi mai plinuţă, decât au fost vreodată lunile,
Iar cerul e mai albastru şi mai înstelat, decât au fost vreodată cerurile,
Clovny s-a culcat cum se culcă el de obicei, cu faţa la perete şi cu o lalea între palme.

Prin capul său merge, în pas de dans, o linişte,
Iar, prin faţa ochilor, i se perindă un vis mai visător şi mai năstruşnic, decât au fost vreodată visel
Că-n orice noapte.
Se face că nimic nu se mai face, nici măcar un doar nu îşi are locul aici, şi e bine pentru Clovny.

Prin această noapte,
Se simte deodată un fior mai cutremurător, decât au fost vreodată fiorurile,
Iar pântecele i se umflă mai abitir, decât au fost vreodată pântecele.
Clovny îşi gustă de pe buze un mied ce îi aprinse întreaga făptură volburi-volburi de gust nevinovat.

Este clipa în care Apolon o atinge pe Daphne, o clipă mai clipă şi mai clipoasă, decât au fost vreodată clipele,
Iar Daphne rămâne Daphne, unită cu Apolon într-o unire mai fierbătoasă şi mai pasionoasă, decât au fost vreodată unirile
Oricărei nopți.
Ochii mari deschişi privesc în sus la băieţelul de celuloid, care tocmai a clipit de fericire, şi sunt umede buzele lui Clovny.

Despre ce a înțeles Clovny în cele din urmă

Totuşi, ceva anume poate fi pus în relație cu pipa.

Pipa e
pipa. Pa!
pi! pa Pa.
e paPi
Papa. e paPi pi!
piPi e Papa. Pa!

Se pare că-n cele din urmă conştiința
este legată
în noi
de dorința sexuală
şi de foame;

Ce vreți să spuneți, domnule Artaud?

Se foloseşte de spiritul de puritate al unei conştiinţe rămase candide, cum este a mea, pentru a o asfixia cu toate falsele aparenţe pe care le răspândeşte în mod universal prin spaţii, şi doar aşa poate Artaud le Mômo să pară halucinat.

Ce vreți să spuneți, domnule Artaud?

În aer, se acumulase o tensiune neprielnică firii sensibile a lui Clovny. Avea nevoie de peisaje deschise, care se pierd uşor în infinitul albastru şi care îți inundă făptura cu imagini tăcute. Plecă în parc.

Clovny în parc. Moment revelator

Un abur negru-n târg alunec' vesel
Iar noi îl respirăm c-o poftă de nebuni,
În piept purtându-l toți. Femei, bărbați şi prunci
Se-amuză mult. De ce să le mai pese?

Cu inima-mi zvâcneşte
Buboiul copt al urii!
Mi-e viaţa o poveste
Iar gândul plin de nurii
Făpturilor celeste,
Aşa n-apuc de veste
Că-n inimă-mi zvâcneşte
Buboiul copt al urii!
Urăsc pe lume totul,
Am sufletul sătul
De aerul şi locul
În care m-am născut.

La carusel, copiii se aşază.
Pe cai frumoşi de lemn vor fi plimbați în cerc,
Se-nvârte circul strună. Clipa şi-o petrec
Înmărmuriți pe loc, zâmbind cu groază.

Suav, copile blonde
Parfumurile-aruncă!
Visez cum trec în moarte
Din joc şi ca o umbră
Le învelesc pe toate
Sub mantia de ură.
Suav, copile blonde
Parfumurile-aruncă!
Uşor le iau în braţe,
Cadavre-nmiresmate
Mă prind, vor să m-agaţe
În cârduri de păcate.

Cu frenezie-aplaudă pe margini
Părinţii. Se-mbulzesc şi în grămadă stau.
„Al meu e bine prins!" /, „Loveşte-l, ia-i din mau!"
Le strigă tare, încordaţi amarnic.

Se risipesc de-acolo
Fiinţe delicate!
Pierind ne vor da nouă
Plăceri. Fragilitate,
Un fum, văd o făptură
Cu mâini mult prea firave.
Se risipesc de-acolo
Fiinţe delicate!
În suflet îmi trezeşte
Mărunta lor strivire,
Noi rânjete oneste,
V-ador, frumoase nimfe!

Pe chipurile roşii curg broboane,
Prelinse-n guri ce zbiară către lume vag,
Şi dinţii le scrâşnesc, şi de speranţă trag:
„E fericit, doar altfel nu se poate!"

Prin cânt le cântă-ntruna:
Pe focul-vers ucideți!
Din murmurări nebune
Cu noaptea, ies fluide,
Un sânge cald inundă...
Înfricoşat' o minte
Le cântă, cântă-ntruna:
Pe focul-vers ucideți!
Îmi vreau în schimb dinarii
Ca plată grea – bizarul
Tu ai venit să afli
Şi eu ți-am dat cu carul.

Dansează unii falnic în ardoare
Poem al unui Claun din flaşneta lui.
Sub tocurile mari, strivesc bătrâni destui,
Cu dragoste îi calcă şi mai tare.

Iubirea stă în paşii
Acestui dans funebru!
Mă uit spre lume galeş...
Luá-voi ce-mi oferă
Prin carne! Albul vameş
Vrea să-mi plătesc întregul.
Iubirea stă în paşii
Acestui dans funebru,
Şi în copile moarte,
Şi'n morți bătrâni sub tină,
Ba chiar mult mai departe,
În fumul de lumină...

Iar de fumul ăsta-i responsabilă pipa, se înțelege.
Şi astfel, s-au născut primele impulsuri din capul lui Clovny către inima lui cea largă şi plină de bunătate, unde sălăşluieşte o pipă imensă.

(Poate că ar trebui să vă spun câte ceva şi despre inima lui Clovny, dar nu am găsit suficient material de cercetat cu privire la un astfel de subiect. Cu siguranță știu doar că inima îi era foarte largă, după o ecocardiografie recentă.)

Sfatul lui Artaud

Trebuie înțeles că orice inteligență e doar o mare eventualitate şi că poate fi pierdută, nu ca alienatul care a murit, ci ca o ființă vie, ce simte asupra sa atracția şi suflul (al inteligenței, nu al vieții).
Gâdilăturile inteligenței şi acea nevăzută răsturnare a organelor.
Cuvintele la jumătatea drumului inteligenței.
Acea posibilitate de a gândi retroactiv şi de a-ți insulta gândirea pe nepusă masă.
Acel dialog în gând.
Absorbirea, ruperea de tot.

Adică, dumneavoastră preferați să fiți cel de afară fără să ieşiți, domnule Artaud? Bietul Clovny, n-o fi înțeles nimic?

Până la urmă, în economia lecturii, nu are nicio importanță ce preferă Artaud sau ce n-a înțeles Clovny. Am întrebat asta, doar aşa, pentru a mă angaja într-o dispută. Ceea ce contează, de aici înainte, este copila blondă, din parcul Crângaşi, care-l privea cu ochii băieţelului de celuloid, ochi negri aprinşi, conturați atent cu pensula. Avea o rochiță scurtă, roşie, şi ciorapi trei sferturi, cu ciucuri albi. De câte ori se apleca după o minge de plastic, rochița i se ridica, scoțând la iveală nişte chiloței cu pisici şi inimioare. Iar acolo, printre atâtea pisici şi atâtea inimioare, Clovny a zărit, fără să vrea, o pipă. O pipă cum nu mai există alta pe lume. O pipă de lemn, cu margini aurite şi elegant sculptată.

O pipă aşteptând să fie aprinsă. Cu alte cuvinte, o pipă în adevăratul sens al cuvântului. Toată lumea cunoaşte acest sens adevărat al cuvântului, nu există niciun dubiu, chiar dacă I.M. Clau foloseşte alte cuvinte. În fine, întrebarea: ce caută acolo o asemenea pipă? îl tulbură pe Clovny până în străfunduri. Oare cine l-ar putea ajuta? Oare cine are vreun răspuns?

Ce are de zis pipa. Primul cuvânt al pipei

I-ascult chemarea zi de zi,
Dar nu îl pot atinge.
Din sunet, fără să o ştii,
Îi fur iubiri perfide.

În ele să-mi întind moşii
Voiam. În cânt el plânge,
I-ascult chemarea zi de zi,
Dar nu îl pot atinge.

Când lumile ni s-or uni,
Simt moartea dulce-n vintre
Ş-atunci alături stăm, deşi
Eu vie-n locuri sfinte
I-ascult chemarea zi de zi,
Dar nu îl pot atinge.

Copila îşi scutură cosiţele, bucle aurii se risipesc peste umeri
Şi se încolăcesc pe câteva raze de lumină.
Altele dansează galeş, fără pic de astâmpăr, într-o dezmierdare lentă a tâmplelor.
Şi-am vrut atunci să o ating
Şi am privit-o atunci cu putere
Şi am chemat-o atunci la mine

Veni,
Fiecare pas trezea o mirare:
Cum se poate întâmpla una ca asta?
Se poate,
Vezi bine că se poate.
Domnul n-ar îngădui!
Îngăduie,
Vezi bine că îngăduie.

Şi am lăsat-o să se apropie.
Pe neaşteptate,
Mâna ei încercă să înhaţe ceva din buzunarul lui Clovny,
Băieţelul de celuloid,
Cu jumătate de cap alunecat în afară.

O păpuşic', strigă fata, entuziasmată,
Iar Clovny îi întinse jucăria.

Şi-am vrut atunci să o ating
Şi am privit-o atunci cu putere
Şi am chemat-o atunci la mine

De acum o să mă urmeze pretutindeni.
Şi, ori de câte ori am să vreau,
Mă voi uita la pipă,
O voi aprinde,
O voi cânta.
Pipă aurită, plutind printre atâtea pisici şi inimioare,
Frenezie, râs, entuziasm, bucurie,
Clovny e fericit.

Dar cum totul se sfârşeşte într-o bună zi,
La fel de repede se încheie şi bucuria lui.

Ce are de zis pipa. Cel de-al doilea cuvânt al pipei

Aş vrea să-nvăţ cum poate fi primit
Întregul murmur, plâns al neputinţei
De-a-ne-ntâlni pe noi chip lângă chip,
Iubirea numai trupul ne cuprinde!

Şi te blestem şi mă blestem pe mine
Că ziua îmi doresc, dar noaptea, când
M-ai fi găsit, în vise mă ascund,
Pe unde n-ai pătruns de ani de zile.

Un Claun palid văd şi un arcuş,
Vei fi doar somnul ce-l adaug lumii,
Ca să ucid realul meu injust,
Iar astfel binele din el să-l mânii.

Departe coapsa-mi dezgolesc, dar ştiu
Că strâng în braţe doar un gând pustiu.

Cum a luat sfârşit bucuria lui Clovny

Vă daţi seama că totul a fost, încă de la început, strâns legat de o poveste citită de Clovny cu puţină vreme în urmă, într-o carte cumpărată chiar de el. Asta pentru că nimeni nu-i face cadou cărţi, deşi toată lumea ştie cât de mult îl pasionează lectura. Oare speră să-l dezveţe de acest obicei? Şi cum l-au ales tocmai pe el, doar şi ei citesc? Toată lumea citeşte. Ce au cu bietul Clovny?

Aşa crede Clovny.

În acea carte, scria că nimfeta i-a apărut înainte pe o lumină orbitoare, într-o zi însorită, chiar în grădina casei mamei îndrăgostite de protagonistul nostru. A privit-o îndelung şi a înţeles ceea ce încercăm şi noi să înţelegem. Sau poate

că nu a înţeles şi de asta... Cert este că a rămas acolo. În lumină.

Aşa speră Clovny.

Lolita, lumină a vieţii mele, văpaie a viscerelor mele. Supliciul meu, suflet al meu. Lo-lii-ta: vârful limbii execută o mişcare în trei timpi, coborând pe vălul palatului ca să atingă, la timpul trei, dinţii. Însă, copila din poemul nostru nu are legătură directă cu această Lolita, copie destul de reuşită, e drept, a originalului, ci cu fetiţa iubită de domnul cu pricina *demult, cu ani şi ani înainte de naşterea Lolitei*, şi moartă înainte de vreme. Fata lui Clovny este rudă cu această a doua nimfetă, soră rezultată în urma unui adulter tăinuit multă vreme de tatăl celei dintâi, pe numele lui Van Veen, şi abandonată la marginea mării. Acolo, într-un sicriu de sticlă, a găsit-o tânărul Poe, iar, după moartea acestuia, au adus-o în parcul descris de noi mai sus, din cartierul Crângaşi. Prin urmare, fata asta e mai adevărată decât adevărata Lolită.

Aşa îşi închipuie Clovny.

Totuşi, Clovny nu era mulţumit. Aflase că, în urmă cu două secole, a circulat un document ce purta însemnele recunoaşterii regale, prin care se făcea publică identitatea secretă a unei nimfete după care tânjise de fapt protagonistul cu pricina. Zadarnic a încercat el să înşele istoria. Chipul său a fost surprins de câţiva pictori necunoscuţi şi de un fotograf falit. Dar nimeni nu a auzit vreodată de ei. Mai târziu, în secolul trecut, autenticitatea documentului a fost recunoscută şi de Adunarea Populară. Din păcate, tocmai în timpul congresului de validare, a izbucnit un incediu, iar documentul nu a mai fost de găsit. Se presupune că nişte militanţi extremişti l-au furat în vederea falsificării rezultatului alegerilor din ţinutul lor. A mai rămas doar o epistolă, al cărei autor necunoscut, cred unii, şi-ar fi luat un

nume fals, ce avea să încurce datele problemei pentru încă un secol.

Scrisoare către Annabel Lee
(trimisă după o sută şaizeci şi unu de ani de la moartea sa)

Motto:
And so, all the night-tide, I lie down by the side
Of my darling – my darling – my life and my bride,
In the sepulchre there by the sea,
In her tomb by the sounding sea. (E. A. Poe)

M-am aşezat alături, lângă sânul tău cel rece,
Şi îmi închid privirea,
Din amintiri acum să se închege
Tot ce primeam cândva prin trupul fără de pereche.

Dar azi dispari uşor şi din priviri,
Nimic n-a mai rămas.
În veci din întuneric nu ai să revii,
E moartea cântec fără glas?

Când m-am trezit, jur-împrejur, m-a-mpresurat mormântul nostru,
Acolo zac tot singur,
În locul unde îmi caut încă rostul,
Prin dansul meu de şoapte-n poala unui falnic monstru.

Cum azi găseşti doar cuget peste tot,
Se vinde la duzină,
În veci din întuneric, n-o să te mai scot.
E moartea ta de vină?

Un murmur de ispită...
Nu, Annabel nu mai există?

Aş vrea ca trupul tău alături să îmi fie chiar şi mort,
Voi fi uitat ce-nseamnă el?
De veacuri tot încerc să îl clădesc din nou,
Nu am de unde învăța, sunt sec, nici ura n-o mai port.

Cum azi şi carnea slabă ți-e topită,
Nimic n-a mai rămas,
Tăcerea vine-acum şi pe la noi, în criptă.
E moartea cântec fără glas?

În vene port un foc mocnind din zvâcnetul de gheață
Al inimii. Când mintea
Se-ntunecă, sunt vesel, o paiață
Ce demonii şi-i joacă în gândirea veşnic trează.

Cum azi, din praful tău mă-nfrupt cu poftă,
Se vinde la duzină
Şi-n mână îl frământ ca pe-o cocotă.
E moartea ta de vină?

Un murmur de ispită...
Nu, Annabel nu mai există?

Pe-asta n-o mai crede nici Clovny.

În ciuda tuturor acestor informații, destul de clare, de altfel, a rămas ceva cu totul şi cu totul de nepătruns. Cum a ajuns pipa în toată povestea asta? Aflase oare şi Poe de existența ei la nimfeta înghețată, din sicriul de sticlă? Practic, şansele ca un asemenea obiect să se găsească într-un astfel de loc erau nule.

Aşa vede lucrurile Clovny.

În schimb, era bine că s-au întâlnit şi că se plimbau acum liniştiți pe aleile curate, pline de oameni veseli, în jurul cărora

se rotesc mereu balerine albe, purtându-i spre locurile cele mai înflorite.
Cam la doi metri depărtare, un coşar juca şotronul de unul singur, în timp ce câţiva bătrâni îl aplaudau frenetic. Văzduhul părea încărcat de peşti albaştri, gustând din fructele pomilor de pretutindeni. Şi fluturii, nici nu aveţi idee despre minunaţii fluturi de aici. Primii au fost aduşi din ţinuturile calde şi s-au adaptat perfect. Dănţuiau fără oprire în razele palide ale primăverii şi lăsau să le alunece de pe aripi un parfum ce împingea trecătorii la mângâieri şi sărutări nestăvilite. Totul a fost o adevărată binecuvântare pentru locuitorii cartierului Crângaşi, până în ziua în care, peste parc, s-a abătut blestemul cumplit al ţinuturilor îngheţate. Larvele unor insecte ale iernii au fost aduse nu se ştie încă de către cine. Şi, din aceste larve, au ieşit peste puţin timp fluturi înspăimântători, acoperiţi cu puf gros, lăsând în urmă un praf negru, sufocant. Noroc, totuşi, că ei luaseră deja în stăpânire noaptea, timpul zilei fiind ocupat de către primii veniţi. Astfel, plimbăreţii se pot bucura liniştiţi de verdeaţă şi lumină, iar somnul îi apără de coşmarul întâlnirii cu fluturii gheţurilor.
Copila se agăţă cu mâna stângă de Clovny, în cealaltă avea băieţelul de celuloid, primit în dar de la el. Adoră păpuşa. I-a plăcut din clipa în care a văzut-o. Acum, existenţa şi posesia acesteia îi sunt de-ajuns, ca să meargă cuminte prin soare. Trebuie să ne obişnuim de mici cu soarele. Asta se numeşte adevărata educaţie. Ziua, cu soarele, noaptea, cu odihna dulce şi întremătoare.

Aşa îşi închipuie Clovny că e bine.

Pe când plimbarea lor era mai plăcută şi mai plină de visări, se întâmplă ceva neaşteptat pentru acel moment al zilei. Un fluture întunecat se arătă în plină lumină. Toţi au încremenit. Nimeni nu putea face nimic, decât să privească la intrusul fără minte. Era o ameninţare? Trebuiau să se teamă? Lumina

pălea din ce în ce mai mult, acoperită de praful de pe aripile lui păroase, deschise larg. Şi deodată, chiar acolo, i s-a dezvăluit mulțimii un semn al morții, pe care numai omul are dreptul să-l poarte. Noi suntem dumnezeii acesteia, stăpânii coasei şi ai craniilor fără carne. Cum poate un fluture, specie atât de îndepărtată de rasa noastră, să aibă o astfel de marcă. Şi au murmurat nedumeriți. Era o amenințare? Trebuiau să se teamă? Printre copaci şi florile acestora, fluturele s-a înălțat încercând să imite dansul fraților săi de ziuă. A reuşit să se rotească prin văzduh asemenea lor, iar puful aripilor i s-a risipit. Atunci, lumina s-a aprins din nou cu toată tăria. Fluturele se izbi de trunchiul unui copac, prăbuşindu-se fără suflare. Şi-au dat seama imediat că era orb. Mulțimea îşi reluă cursul de sus în jos, de jos în sus, de la stânga la dreapta şi de la dreapta la stânga.
Speriată de apariția bruscă a nepoftitului, copila scăpă din mână băiețelul de celuloid, care se făcu țăndări cât ai zice peşte. Clovny îşi zise că explicația acestei părți a poveştii stă numai în descifrarea semnificației pipei. De aceea, oftă adânc.

Sau poate că de altceva... Clovny nu mai bănuieşte nimic.

Cu băiețelul de celuloid praf şi pulbere, la picioarele sale, fata începu să plângă cumplit. Zadarnic i-a promis Clovny cele mai noi jucării, cele mai alese haine, cele mai gustoase prăjituri, nimic nu-i curmă fetei suferința şi lacrimile. Speriat, fără să îşi dea seama ce face, eroul nostru, călăuzit de lipsa de speranță, şopti ceva de la care nimic bun nu o să urmeze.

Aşa visează Clovny.

În şoapta lui, copila desluşi câteva cuvinte minunate, o promisiune cum nu putea fi alta: Nu mai plânge şi am să-ți aduc cel mai bun meşter, ce-ți va face ca nou băiețelul de celuloid!

Dar fata nu se opri.
Nu mai plânge şi am să-ți aduc un băiețel adevărat, în locul celui de celuloid!
Fata nu se opri.
Nu mai plânge şi-ți voi dărui cea mai frumoasă pipă din întreaga lume, pipa care pluteşte printre pisici şi inimioare!
Şi unde se află o astfel de pipă?
Nu ştiu, dar ne îndreptăm într-acolo.

Deşi Clovny nu prea credea asta.

Ca prin minune, plânsul copilei încetă. Liniştea veni ca o binecuvântare. Totuşi, nimic nu mai era ca până atunci. Înainte mergeau fără să ştie încotro se îndreaptă, acum păşesc alături pe drumul care îi va duce în măreţul oraş al pipelor.

Drum bun, Clovny! Drum bun, copilă!

Despre călătorie sau Marea Pipeadă

Orice drum este o şerpuire infinită.
Se porneşte dintr-un punct fix
Numit aici,
Se ajunge într-un punct îndepărtat
Numit acolo,
Există şi punctul de dincolo
Adică nicăieri.
Între toate acestea se perindă femei tinere cu ape în cofeie,
Găini roşii, din când în când, aleargă după gâze neastâmpărate,
Acum, un câine molcom-visător trece aproape nemişcat,
Praful ridică valuri de furnici ale văzduhului.
În depărtare, se iveşte o babă neagră, moşneagul îi murise cu trei zile în urmă.
Încep să cadă stropi reci de ploaie.

Plouă de-a binelea!

A fost odată ca niciodată o cărăruie simplă, fără prea multe ocolişuri, astfel încât mulți credeau că-i dreaptă. Sporirea traficului, în zilele călduroase de vară, a impus creşterea numărului de bifurcații. Au fost create, din această pricină, din ce în ce mai multe colaterale şi străduțe lăturalnice, pe care zadarnic a încercat călătorul spre Mecca să le evite. De fapt, el nu a reuşit să ajungă niciodată acolo tocmai pentru că a vrut cu disperare să se ferească de ocolişuri; şi, cum acestea erau incredibil de multe, nici nu păşea bine că se şi trezea pe un drum secundar. În cele din urmă, nu a mai ştiut care cu care şi s-a rătăcit de-a dreptul. Cam aşa stau lucrurile în ceea ce-l priveşte, restul e literatură.

Clovny nu trebuia să-i repete greşeala, deşi nu voia nicidecum să ajungă la Mecca, ci în Oraşul Pipelor.

Atunci, trebuie să facem în aşa fel încât acest oraş să existe.

Domnul Clau a şi început să-l clădească.

Din păcate, eu nu ştiu nimic despre acest oraş şi îmi va fi foarte greu să-i îndrum pe cei doi într-o direcție anume. Dar, reflectând îndelung la problema lor şi a povestirii înseşi, mi-a venit o idee. Amintirea ne spune că, în momentul întâlnirii tânărului Clovny cu minunata copiliță, în parc, s-a produs una dintre acele forfote pe care nimeni şi nimic nu le poate stăvili. Rezultatul tulburării s-a dovedit a fi unul benefic pentru toată lumea – sosirea poliției la locul faptei şi punerea lui Clovny sub acuzare pentru corupere de minori şi răpire. Faptele s-au desfăşurat cu o viteză fenomenală. Comisarul Claudino Clovnescu a trecut imediat la cercetări amănunțite, cu acumulare de dovezi şi o analiză cât mai subtilă cu putință a datelor. Întâlnirea celor doi, în parcul cu pricina, nu fusese altceva decât urmarea unui complot

odios, pus la cale de către Nabokov şi un ciudat cu mintea rătăcită, pe numele său Edgar Allan Poe. Se pare că primul ar fi profitat de lipsa de judecată a celui de-al doilea şi l-ar fi atras într-un joc murdar, cum este ăsta. Concluzia, corectă în argumentaţia ei, avea la bază conflictul declanşat între fluturii de zi şi cei de noapte; conflict încheiat cu moartea fluturelui dezertor. Complotul viza distrugerea structurii stabile a parcului şi aruncarea în aer a legilor organizării pe categorii de vârstă. Pătania fluturelui de noapte plutea ca o ameninţare asupra locuitorilor cartierului Crângaşi. Între timp, se descoperise că adevăratul vinovat se ascundea sub un nume fals, Artaud, într-o dimensiune paralelă, unde fugise din calea maestrului Yoda, pe când acesta filma unul din episoadele Star Wars. De acolo, îşi coordona planurile malefice.

Cu siguranţă, acesta trebuie să fie Oraşul Pipelor! Şi Claudino Clovnescu trecu imediat la întocmirea hărţii. De-acum, domnul Clau nu mai are nimic altceva de făcut, decât să aranjeze lucrurile astfel ca harta să ajungă în mâna lui Clovny.

Eu, de felul meu, sunt un om modest, îmi place să-i ajut pe cei aflaţi la nevoie şi să-i ascult pe oameni în general, să-i ajut c-o vorbă bună, să fiu alături de ei, să le arăt calea cea dreaptă. Nu ca una dintre cunoştinţele mele care a creat o mitralieră de palme, ca să-şi lovească verişoara pentru că l-a jignit. Sau, mai cumplit, recomanda coborârea în stradă şi uciderea mulţimii cu lovituri de coasă. Slavă Domnului că-n cele din urmă s-a liniştit. Nu mai ucide. *Totul plictiseşte*. Acum, pictează: *culorile sunt frumoase, când ies din tub, şi câteodată chiar câtva timp după. E ca şi cu sângele*. Dar eu sunt altfel decât ceilalţi. Toată lumea spune că sunt altfel. De ce n-aş fi, doar caut semnificaţia pipei, iar asta îmi dă acel aer de mister pe care nu-l are oricine. În plus, am şi o capacitate deosebită de a mă descurca în situaţii limită. Când e mai greu, îmi vine aşa o idee, găsesc o semnificaţie şi... gata. Ies la liman. Exact cum se va întâmpla şi acum.

L-am lăsat pe comisar să deseneze cu grijă harta. Apoi, i-am strecurat-o în buzunarul din spate al pantalonilor, unde, în câteva ore, a uitat de ea. Vântul furios al parcului Crângaşi, fiindcă orice parc îşi are vântul lui, i-a smuls-o de la locul ei, purtând-o elegant spre vârful celui mai înalt copac, un copac cu trunchi gros şi ramuri uscate. Acolo, pe cea mai de sus cracă, îşi ducea viaţa o babă eternă. Nasul ei era atât de lung, încât putea să descopere orice aromă nouă din cartier. Cu ajutorul acestui nas şi-a dat seama de importanţa acelei hârtii şi n-a aruncat-o.

Clovny a căutat răspunsul trei zile şi trei nopţi până ce, în cea de pe urmă, şi-a dat seama că nu mai e nimic de făcut. Nu avea cum să-şi ţină promisiunea. Însă, tocmai atunci s-a auzit de sus o voce, ca o binecuvântare.

Călătorule, harta se află la mine. Nu trebuie decât să-mi îndeplineşti trei dorinţe şi va fi a ta. Vreau să mă aranjez puţin, bătrâneţea îşi spune cuvântul. Am nevoie de: o mică operaţie estetică la nas, un lifting facial şi un tratament pentru îndepărtarea excesului de păr din zonele mai sensibile.

Eroul nostru a suportat cheltuielile metamorfozei babei din vârful copacului care, se spune, nu era alta decât femeia din spatele tejghelei; dar asta-i altă poveste, noi să rămânem legaţi de a noastră.

Bătrâna era mulţumită. Clovny primi harta. Şi, împreună cu copila au pornit la drum. În căutarea pipei magnifice. Vorba vine au pornit. Mai mult el, decât ea. De ce?

Domnul Clau

Am vrut întotdeauna ca singurătatea să fie una dintre cele mai bune alegeri ale mele. Totuşi, o teamă prostească mă făcea să stau departe de ea. În acea seară, seară umedă şi rece, pe care aş fi detestat-o în mod obişnuit, am respirat pentru prima dată un aer liniştitor. Nimic rău nu mi se mai putea întâmpla. De fapt, putea să mi se întâmple orice. De fapt, îmi era indiferent

ce avea să mi se întâmple. Pe strada asta copilărisem şi n-am părăsit-o niciodată, cu excepţia vacanţelor, bineînţeles. Două pisici mă aţintesc sfidător cu ochi nedumeriţi. De atâta vreme pe aici, şi nu ne cunoaştem, ce ciudat! Aş putea să zbor chiar acum, dar asta le-ar nedumeri şi mai tare. Nu cred că au mai văzut oameni zburători. Oare Clovny ar zbura? Ar zbura dacă l-aş ruga eu? Oricum în seara aceea, nu m-am gândit la el. Respiram numai.

Clovny e trist. De acum, va fi singur. L-am supărat, l-am supărat şi-mi pare rău. Cuprinşi de nebunia hărţii, a drumului şi a pipei, am uitat cu desăvârşire de copilă. A găsit-o moartă de foame pe una din băncile mai dosnice ale parcului. De frică să nu fie acuzat şi de crimă, Clovny s-a gândit să o taie în bucăţi mici şi să o ascundă într-o geantă de călătorie. Aşa va continua să fie alături de el, fiindcă era hotărât să găsească pipa fermecată, în amintirea fetei pe care o va îngropa în Oraşul Pipelor. Aşează lângă ea, în geantă, şi ceea ce mai rămăsese din băieţelul de celuloid, o altă deziluzie a lui Clovny. De acum, nimic nu-i va mai sta în cale.
Se îmbrăcă în costumul său preferat, pe care nu îndrăznea să-l poarte niciodată, îşi tăie unghiile, se pieptănă şi se duse în faţa oglinzii. O viaţa nouă, un chip nou, şi-a zis. Transformarea continuă! Îşi acoperi obrajii cu pudră albă, îşi desenă buzele cu un creion roşu, schiţându-şi colţurile puţin ridicate, ca să-şi dea lumea seama că-i fericit şi... La drum cu tine, Clovny!

Chipul noului personaj

Pe cap tichie port cu clopoţei de aur
Din care cânt
De câte ori tu-mi ceri să-ţi mai vorbesc de traiul
Cu miere, unt
Şi lapte proaspăt, delicios,
Din ţara-n care curg cu mult folos

Pe faţă mi-am întins o cremă fină, dulce briză
Sub care-ascund
Orice în ochii tăi m-ar face să par tristă
Din când în când.
Mi-am desenat şi-o gură cu ruj gros,
În ţara-n care râd cu mult folos

La ochiul drept aşez o lacrimă hazlie
Cu tuş rimmel
Să îmi arăt nespus de lunga-mi veselie
De-a fi sub cer,
Născută dintr-un mic desfăt hidos
În ţara-n care plâng preabucuros

Drumul

Străzile din jurul parcului se bifurcă într-un mod complicat şi inutil. De exemplu, au fost create vreo cinci corespondenţe numai între strada Saidac şi Nucşoara, de aici pornesc alte patru către Mehadia; ca să nu mai vorbim de o alta, paralelă cu Nucşoara şi care trimite ramificaţii mult mai numeroase. Pericolul care-l pândea pe Clovny pe aceste străzi, unele mai dosnice decât altele, era foarte mare, fiindcă, în orice clipă, de după orice colţ, putea scoate capul comisarul din vreo maşină de poliţe. Atunci, totul s-ar sfârşi, mare păcat. Închipuiţi-vă un bărbat în frac albastru (cu buzunarul drept puţin bombat din cauza periuţei şi a pastei de dinţi Cristal), pantaloni deasupra gleznelor şi pălărie de fetru, cărând un geamantan imens, ce lăsa în urmă o duhoare suspectă. Ar fi putut el să fugă? Cine l-ar fi ajutat şi înţeles în toată această aventură, în care nimic nu s-a întâmplat din voia lui? L-ar fi ascultat cineva? L-ar fi crezut careva? Totuşi, dacă ţineţi cu orice chip să se arate şi poliţia, pentru că aşa e moral, cei vinovaţi să-şi ispăşească vina, atunci să-l urmărim pe eroul nostru cum aleargă cu răsuflarea tăiată, fără să renunţe la valiză. Promisiunea trebuia ţinută; el era om de cuvânt. Şi

norocul nu l-a părăsit – când să treacă de pe Nucşoara pe Saidac, văzu o ghenă deschisă şi sări, cu geamantan cu tot, într-unul din tomberoanele goale. Ideea mi s-a părut excelentă, pentru că aşa ascundea şi mirosul infernal, după care ar fi fost recunoscut de la o poştă. În plus, în lumina slabă şi cu ajutorul liniştii care s-a creat dintr-odată în jurul lui, a putu să analizeze harta şi să întocmească un plan. Urma să iasă de acolo pe înserat şi să se strecoare, ca o umbră, de-a lungul zidurilor, până ar fi ajuns la metrou. Din acel moment, nimeni nu l-ar mai putea opri. Ar fi fost salvat. Şi, pe când aştepta el seara binecuvântată, iată că auzi o voce neobişnuită.

Jos
Acoperită de mucegai stau aproape descompusă
Mă vezi
dar nu vrei să mă vezi
eu
Coaja de portocală rămăşiţa portocalelor cumpărate luna trecută
Uitate pe dulap
Aruncate fără milă
Uiţi, uiţi
De nimic nu-ţi pasă
Şi ucizi
De-am fi fost fripturi suculente sau prăjituri apetisante
Din alea care-ţi plac ţie atunci nu ai mai fi uitat
Pedeapsa-i necesară
În cazul tău
Ne vom răzbuna, răzbunarea noastră e cruntă
sărmane
fructe
legume
Clipa a sosit
Atacaţi Atacaţi acum

Furia se dezlănțui.
Clovny a simțit o lovitură puternică în tomberon. Temător, își ridică privirea să vadă ce se întâmplă afară. Şi să nu vă vină să credeți. Pe lungimea spațiului dintre ghenă şi strada propriu-zisă, armate întregi de coji galbene, banane uscate, mere scofâlcite, ardei putreziți şi multe altele se adunaseră ca să-i vină de hac bietului Clovny. Un atac extrem de bine organizat! Flancul drept era format din coji de banane violente, care inițiaseră prima serie de lovituri. Mărşăluiau în coloane drepte, cu partea sfâşiată alunecând foarte uşor, ceea ce le ajuta să prindă o viteză destul de mare. Pe flancul stâng, atacul fusese pregătit de către armata merelor roşii. Aici, lucrurile nu se arătau a fi la fel de alerte, însă ascundeau mult mai multă dorință de răzbunare. Îşi luaseră ca aliați morcovii ucigaşi, din neamul înspăimântător al criminalilor condamnați la moarte în lumea legumelor, pe care i-au trimis înainte să demoralizeze inamicul deja demoralizat, iar victoria să fie sigură. În această bulucealâ fantastică, erau unii şi mai dezorganizați, mişcându-se brownian pe centru, cu deplasări necontrolate spre dreapta sau stânga, în funcție de fluxul mişcării generale. Ce era de făcut? Morcovii deja îşi îndreptaseră vârfurile ascuțite spre ochii lui Clovny. De spaimă, acesta se lasă la fundul tomberonului şi trase capacul.

Şobolan fricos
Te temi să ne înfrunți nu ai pic de mândrie
Laşitatea
dumitale te face şi mai respingător nu ai puterea să-ți asumi
vina nu ai puterea
să lupți cu păcatele-ți blestemate
să le recunoşti
să le iei în piept
Eu
ca simplă coajă de portocală mucegăită
te provoc
Ridică-te! Ridică-te şi luptă

Cuprins de furie. Nimeni nu-i vorbeşte lui aşa. O să vedeți voi cine-i Clovny! Şi se ridică, azvârlind cât colo capacul. Atacați legume înmuiate! O roşie l-a izbit puternic în frunte, legături de mărar şi pătrunjel i s-au încolăcit în jurul gâtului, pe când morcovul cel mai mare şi mai fioros i se înfipse în ochiul stâng. Ochiul suspină de trei ori şi se prăbuşi din orbită, nu departe de tomberon. Clovny se chinuia să-l agațe cu vârful degetelor ca să nu i-l ia vreo banană din dreapta. Însă una dintre ele i-l lovi cu partea despicată şi ochiul zbură hăt, departe, iar acolo unde căzu, fructele încinseră un fotbal pe cinste. Acu' i-acu'! Ce te faci, băiete? Ceea ce-l supăra cel mai tare era că nicio prăjitură, din cele pe care le lăudase mereu, bunăoară amandinele, nu i-au sărit în ajutor, nici măcar cu un colț de frişcă. Totuşi, trebuie s-o recunoaştem: a primit toate aceste lovituri cu stoicism. Nici măcar nu a clipit. Şi atunci, drept răsplată, s-au pogorât din înaltul cerului pungi de cafea înaripate, pungi de tot soiul, de la cele vechi, de pe vremea lui Ceaşcă, până la cele mai scumpe ieşite pe piața românească. Ele s-au lăsat încet deasupra ghenei şi l-au ridicat pe Clovny din infern. Norocul făcu ca, tocmai când stătea să aibă loc trecerea definitivă de la spațiul terestru spre nesfârşitul celest, tocmai atunci, şi chiar atunci, una dintre banane lovi cu putere ochiul, iar acesta se înălță astfel încât Clovny îl prinse de vena oculară.

Zbura. Cu pătrunjelul în jurul gâtului, cu zeamă de roşii pe frunte, cu coji de banane pe umeri şi creştetul capului, cu un ochi în mâna dreaptă şi cu geamantanul puțitor, agățat de vârful pantofului stâng. Zbura.

Pungile de cafea l-au dus şi l-au tot dus, cale lungă să-i ajungă. Până ce s-au auzit râsete liniştitoare de copii. Acolo, l-au pogorât printre ei, în toiul unui joc.

Ora unu a venit,
Omul negru n-a sosit!
Ora două a venit,
Omul negru...

Întrerupți din cântec, copiii l-au cercetat câteva clipe, apoi au luat-o la fugă, chicotind veseli. Clovny îi privea cu admirație cum țopăiau dintr-un loc în altul, cu buclele lor aurii în bătaia vântului, asemeni unor îngeri renascentişti. Fascinația lui devenea din ce în ce mai mare; atât de mare, încât uită de băiețelul de celuloid, de copila moartă şi de promisiunea făcută. Va rămâne aici. Şi-i chemă lângă el pe noii prieteni. Aceştia s-au adunat în jurul său şi au început să-l tragă de păr, să-l ciupească de obraji, să-l gâdile între coaste. Toate erau pe placul lui Clovny.
Dar, la un moment dat, una dintre fetițe se aplecă să ridice o floare. Atunci, un zgomot necunoscut îi dezvălui adevărul. De sub bluza crăpată a fetei, au ieşit la iveală doi sâni de femeie în toată firea.

Ce-i asta? întrebă el, oripilat.
La ce vă aşteptați, domnule? În ținutul nostru, nu mai sunt copii. Ca să mai păstrăm amintirea lor, nişte adulți aleşi de un consiliu, în fiecare an, vin aici şi se joacă de-a copiii. Dumneavoastră ne-ați stricat petrecerea. Cine sunteți?

Ei, da. Cine să le spună că e? De când s-au întâmplat toate astea, s-a cam rătăcit şi nu ştia de unde să se ia. Mai ales că se tot prezintă Domniilor Voastre cu nume felurite care par a fi ale sale. Până la urmă, nu contează numele. Contează numai faptul că l-au întrebat asta, iar asta e o dovadă că e.

Sunt... sunt căutătorul pipei.
Aha!
Am pornit în această aventură după ce m-am săturat de capul meu şi am plecat de acolo.
E stupid ce spuneți, domnule. Nimeni nu se satură de capul lui. Şi chiar dacă se satură, nu are ce face. Trebuie să rămână acolo. Unde să se ducă?
Uite ce e, se supără Clovny, eu m-am îndrăgostit, dar mi-am dat seama că e ceva care-mi scapă. Adică un fel de neputință

pe care m-a ajutat să o depăşesc băieţelul de celuloid. M-am liniştit, însă un lucru neaşteptat a apărut în viaţa mea şi am făcut o promisiune legată de o pipă cum nu e alta. Acum, trebuie să mi-o ţin. Eu nu sunt un mincinos.
E stupid ce spuneţi, domnule. Cu totul şi cu totul aberant. Şi asta numai pentru că sunteţi un oarecare, nu aveţi nimic care să vă ajute să vă părăsiţi capul, dar nici nimic ce v-ar putea determina să trăiţi numai acolo. Sunteţi în impas. La ce v-ar folosi o pipă? Ştiţi dumneavoastră ce înseamnă o pipă?
Nu ştiu, e drept!
Nu ştiţi pentru că nu vă mai temeţi. Nu vă mai înspăimântă nimic. Noi asta încercam să învăţăm azi. Încercam să ne fie frică din nou. Dar aţi stricat totul. Nu aveţi niciun drept să faceţi una ca asta.

Deodată, Clovny şi-a dat seama că nu are ce căuta printre aceşti oameni. Nu-i cunoştea şi nu-i făcea plăcere să discute cu ei. Pe de altă parte, minţile se încinseseră mult prea mult pentru receptorii lui sensibili la variaţiile de temperatură ale spiritului. El trebuia să găsească pipa, să-şi ţină promisiunea. Nu va mai uita lucrul ăsta de aici înainte.

Gata, va lăsa prostiile deoparte şi va intra falnic în Oraşul Pipelor.

În urmă n-o să lase nicio urmă
De parcă urma ar putea să existe sub formă de urmă
Nicio urmă este până la urmă o urmă fără de urmă.
Se va ivi pe undeva, de jur împrejurul său.
Nimic în afară, nimic înăuntru
Dar cum?
Nu ştia nici el
Nu ştiu nici eu
Nu veţi şti nici dumneavoastră

Clovny suspină
V-a promis o poveste pe cinste, o lume cum n-ați mai văzut şi în schimb v-a adus în văgăuna asta cu vipere mincinoase
Dar vina nu-i doar a lui
Vă amintiți?
Îngerii de cafea l-au călăuzit aşa cum nu se cuvine

Dar când apusul se apropie,
La o distanță atât de mică încât poți pune mâna pe el,
Roşeața lui se prelinge peste valiza plină de cioburi şi de carne.
Pentru o clipă nu se mai simte niciun miros.
Se văd numai umbrele tremurând în lumina din ce în ce mai stinsă
Şi de acolo, deodată, începe Marea Pipeadă
Pocnet asurzitor
Valiza explodează
Mii de lumini viu colorate se răspândesc peste noi
Văzduhul se umple de clovni şi de viori
Albăstrii
Ei vor duce povestea mai departe

Clovny fugi din calea lor
Se temea
Acum, stă ascuns în spatele pălăriei de floarea-soarelui şi priveşte cu atenție.
Din păcate miopia îl împiedică să distingă prea clar faptele.

O altă şansă ratată a poveştii.

Frământări perfide
Se adună-n zori,
Strălucirea-nvinge
Tentele prea moi,
Forme diafane
Risipesc un cântec,

Spre iluzii vane
Repede alunec.

Medii noi răsar în care
Întrupez cuvântul rar:
Lohilovis ca o boare.

Într-un zbor zvâcnind agale
Spre Harald valsă cu jind
O falfală, iz de mare,
Abur din palatul tiz.
În eter pluteau voalde
Sub zaimful colosal
Croşetat ca fald-visare
Din lumină de smarald.
Dar în transparent, neclare,
Puncte fine de pigment
Lasă formele să zboare,
Plămădind aluat rebel.

Un cuprins mai ferm apare
Unde stă p-un tron solemn
Consistentul ca o boare.

Aerul se schimbă, devine rece
De asta şi-a dat seama când a văzut că respirația i se transformă în fum
Parcă ar fi tras din pipă
Sus, nu mai erau nici clovni şi nici viori, ci doar vrăjitoare
Ele au aspirat pe nas toți clovnii şi toate viorile
Aşa se explică dispariția lor

Doar vrăjitoare, în aerul de gheaţă,
Călare pe
Pipe

Nu-l înşelau ochii pe eroul nostru
Toate acelea erau pipe
Care pluteau la o distanţă egală una de cealaltă
Apoi rotindu-se
Dădeau naştere la o privelişte mult aşteptată de noi toţi

ORAŞUL PIPELOR
Care era cu totul şi cu totul din pipe
Case din pipe, parcuri din pipe, străzi pavate cu pipe, stâlpi din pipe
Ce mai, un fel de Crângaşi din pipe.

Falnica intrare a lui Clovny

Şi am sosit în târg, pe la amiază,
În carul meu cu flori aprinse,
Purtat pe drum de un asin, o loază
Visând plăceri cu zeci de nimfe.

Căzu o ceaţă groasă peste port
De cum intrarăm, iar departe,
Se cufunda în mare către nord
Jăratic de epave arse.

Mă sufocam în fumul ei livid!
Culoarea stăpânea văzduhuri.
Se prelungise-n toate ca un nimb,
Scântei plesnind în mii de duhuri.

Făpturi obscure mişunau pe mal,
Orfani pribegi şi oameni sumbri
Sau clovni cântând cu silă din ţambal,
Pe care-i îndrăgesc nebunii.

Pe stânci şi-n iarmaroc se îmbulzeau,
Să guste din plăcere-n hoarde,

Schilozi focoşi iubindu-se pe şleau
În aerul duhnind a trupuri goale.

În cele ce urmează, Clovny mai are nevoie doar de locuitori şi treaba e ca şi făcută.
Imediat se arată câteva chipuri.

Portrete

Gospodina cu şorțul pătat de magiun

Iese întotdeauna din casă cu fruntea plină de broboane, legându-şi mai bine basmaua ce stă gata, gata să-i alunece. În timp ce te priveşte fix, cu doi ochi mici, plini de urdori cleioase, îşi şterge mâinile calm, cu mişcări apăsate, pe un şorţ îmbâcsit de miasme. Dulceața se ascunde în spatele acestor mizerii, femeia este vânzătoarea de magiun a iarmarocului.

Negustorul de mărunțişuri

Pântecos, îşi duce mâna în vârful capului, scărpinându-se ori de câte ori trebuie să calculeze prețul obiectelor vândute sau să înapoieze restul vreunui cumpărător. la bancnotele cu grijă, le prinde bine de celelalte cu un elastic murdar, apoi trăgând mai aproape o cutie de tinichea, numără câteva monezi pe care le aşază, una câte una, în palma târgovețului.

Bătrânele ieşite la târguit

La braț, spijinindu-se una de cealaltă, să nu se topească în pământ, privesc amândouă drept înainte, cu ochi roşii, de fiară. Albul curge de pe ele necontenit: părul, fețele, hainele... Unde ne aflăm? Şi intră mai puternic una într-alta,

devenind un monstru alb, cu două capete, ce înaintează fără să se mişte.

Un trecător

Drept, cu pasul grav, azvârle mereu câte o privire nemulţumită tarabelor sau mulţimii.
Domnu', domnu'! Aici, domnu'! strigă ţigăncile de pe margini.
Se uită la ele cu coada ochiului, trecând mai departe... Pe urme i se prelinge un iz dulceag, apă de colonie, cel mai ieftin produs al vânzătorului de mărunţişuri.

Vânzătorul de apă

Are capul mereu plecat, cu mâinile încleştate pe cumpăna din spate. Găleţile pline îi menţin echilibrul. Trebuie, de fiecare dată, să ia o cantitate egală din amândouă, numai aşa poate să înainteze fără să cadă. Sudoarea-i de pe frunte curge în valuri de-a lungul gâtului şi pieptului gol. Îi este cumplit de sete, însă, capetele cumpenei fiind prea depărtate, nu are cum să bea.
Întinde numai câte un pahar cumpărătorilor, iar aceştia, după ce îşi potolesc arsura gâtlejului, îi aruncă, într-o cutie de tinichea, câteva monezi sclipitoare.
Vânzătorul de apă rămâne însetat.

Bătrânul

Doi ochi mari, umezi, înconjuraţi de o piele căzută, în cutele căreia se adună scurgerile slinoase ale pleoapelor, este tot ce ne mai aminteşte de viaţă la craniul acela descompus.
Oprit în mijlocul mulţimii, se sprijină de un băţ noduros. Tremură.
Aştepţi pe cineva, tataie? Dacă nu, fă loc să putem trece! strigau târgoveţii.

Nebunul târgului

Atinge craniul bătrânului, făcându-l să-şi ridice bățul către el.
A, deci poți să te ții pe picioare şi fără el, pui de țap!

Se strecoară între cele două bătrâne albe şi le desparte; acestea rămân drepte ca două statui.
Vedeți cât de bine stau în pământ?!

Îi răstoarnă, negustorului de mărunțişuri, cutia de tinichea. Acesta se azvârle în glod şi-şi împlântă mâinele în murdăria drumului, ca să-şi adune agoniseala zilei.

Se agață de cumpenele vânzătorului de apă şi-l face să-şi piardă echilibrul. De cele mai multe ori, cade cu capul într-una din găleți.
Na, bea! Te-am udat, te-am udat! Ha, ha, ha!

Presară praf în creştetul trecătorului elegant.
M-a privit în ochi, m-a privit în ochi!

Aruncă sare de lămâie în borcanele de magiun ale gospodinei.
Dulceața dumitale e acră! Ha, ha, ha! E acră!

Vede lungindu-se pe o clădire umbra domnului Clau, îşi scoate pantalonii şi eliberează în aerul greu un miros de cârnați cu fasole şi ceapă. Se întoarce, râgâie, apoi salută milităreşte.
Ha, ha, ha!
Se va pierde, țopăind, printre copiii târgului.

Copiii târgului

Mişună peste tot.
Aleargă.

Se împing.
Se joacă de-a gospodina, de-a negustorul de mărunțișuri, de-a bătrânele ieşite la târguit, de-a trecătorul elegant, de-a vânzătorul de apă, de-a bătrânul.
Ling acadele frumos colorate, îl privesc pe nebun şi aplaudă cu plăcere.

Oda gospodinei cu şorțul pătat acompaniată de copii şi întreruptă de nebunul târgului

Pe-acest pământ amar o ducem toți
Ş-oricât magiun am face la nepoți,
Acreala se strecoară-n farfurii,
Scăparea unde-i, n-ai cum să mai ştii.

Copiii:
Azi ne jucăm de-a plânsul făr' de care
Nu învățăm de mici cum e sub soare.

Nebunul:
Eu sunt mare şi n-am plâns niciodată, mă strâmb, schimonosesc lumea şi-ncerc să-i tulbur plânsul... Zâmbiți, copii!

Să ne păzim de suferință vrem
Şi de-asta îndrăgim doar ce-i peren.
Am ascultat părinții din părinți,
Sub adăpostu' lor suntem feriți.

Copiii:
Azi ne jucăm de-a mama gospodina
Să învățăm de mici cum e rutina.

Nebunul:
Mie îmi place tot ceea ce numesc ei suferință. Nu am luat seama niciodată la cuvintele înaintaşilor mei.

Există doar plăcere, nu mai mult.
Ne cățelim, din lut să naştem lut,
În paturi moi cu aşternutul fin.
Lăsați deoparte lupta, e un chin!

Copiii:
Azi ne jucăm de-a marioneta-gnomă
Să învățăm de mici că totu-i normă.

Nebunul:
În camera mea, mintea se desfată cu cele mai întortocheate raționamente, jocu' lor este nebunia şi plăcerea mea. Tot ceea ce-i bun stă numai în revoltă.

Toți:
Noi suntem totul! Altceva nimic
Nu e posibil în oraşul trist.
De altfel zici, îți arătăm şi cum
Nu eşti deloc... sau poate doar un trup.

Printre pipe

Toate aceste personaje se plimbau liniştite pe străzi. Unii, precum bătrânul sau gospodina cu şorțul pătat de magiun, te priveau atenți, plini de întrebări. Ceilalți îşi vedeau, mai departe, de treburi.

În oraşul pipelor, se murea, iar Clovny şi-a dat seama de asta când a ajuns în piața mare din centru, unde se află un par uriaş (în formă de pipă, bineînțeles), care strigă cât îl țin puterile: „Cap! Cap! Cap!"

Ceea ce moare aici este ceea ce nu se vede, iar viața veşnică o primeşte ceea ce se vede. Adică pe invers de cum se petrece în lumea lui Clovny. Astfel, trupurile se plimbă nestingherite, de colo-colo, fără odihnă.

A muri în oraşul pipelor este o afacere neprofitabilă. Nu îţi dai seama dacă eşti mort sau viu. Oricine poate fi păcălit. De asta există şi parul, ca oamenii să ştie care şi cum. Morţii cu morţii, fără cap, viii cu viii, cu cap.

Locul condamnaților la moarte. Loc absolut necesar. Ca să mori aici, trebuie să îți dai capul. Nu ai cum să-ți găseşti în alt chip liniştea. În oraşul pipelor, toți sunt condamnați, la un moment dat, să rămână fără cap.

De cum simte cineva că ți se apropie sfârşitul, va cere imediat săvârşirea actului de decapitare. Procesul se desfăşoară destul de repede şi fără prea multe bătăi de cap. Un par înfometat se va linişti atunci, primind lucrul cerut şi devenind o pipă cu cap.

Pipele cu cap sunt cele mai apreciate. Nu orice oraş se poate mândri cu aşa ceva. De exemplu, la mine în cartier, nu există o astfel de găselniță, pipa cu cap. Şi vă spun sincer că nici nu am auzit de una ca asta în tot Bucureştiul, cât e el de mare. Dar poate că ăştia din provincie au mai multe capete de tras în pipă.

N-am de unde să ştiu eu asta. Cum nu cunosc nici semnificația pipei.

Vina lui Clovny

Era o vreme întunecată, un ţinut peste care apăsau nori grei şi cenuşii. Oamenii începuseră să-l privească din ce în ce mai intens. Numărul acestor privitori creştea din clipă în clipă. La un moment dat, unul a venit lângă urechea lui Clovny şi i-a şoptit că miroase a mort! Încerci să ne înşeli? Se aştepta la asta, deşi sperase până acum să nu se adeverească nimic din bănuielile lui. Dar hainele îi fuseseră impregnate cu mirosul cadavrului copilei. Un par-pipă liber se excită teribil

şi strigă cuprins de isterie: cap, cap, cap etc. Furia lui părea nestăvilită. Pe Clovny îl cunoşteau toţi. Îl cunoşteau din poze. Chipul său fusese răspândit prin tot oraşul. Sub el, inscripţia: Căutat pentru fapte grave – răpirea unei minore, în Bucureşti, şi împiedicarea jocului copiilor din oraşul vecin. Gata, ai fost găsit, nu te mai poţi salva. Probabil că vreun poliţist mai destoinic te-a ochit, Clovny, în timpul urmăririi. Probabil că ai fost ucis de un glonţ şi de asta ai venit aici, ca să ne minţi, ca să nu îşi dea seama nimeni că eşti mort. N-ai ţinut seamă de priceperea noastră în mirositul hoiturilor. Nimeni nu are un nas mai priceput, decât locuitorii acestui oraş. Şi parul-pipă urlă şi mai tare, şi mai cu poftă: cap, cap, cap, cap etc. Atunci, s-a înălţat în faţa tuturor, cu o prestanţă de neegalat, Tribunalul. Clovny a fost înlănţuit cât ai bate din palme.

Răspunsul lui Clovny la acuzaţiile orăşenilor

Mort de mult, Eu putred miros a fum de hoit.
Nu mai sunt, mă-ntristează rău
Vederea-mi.

Poza mea îşi poartă nimicu-n spate calm,
Suntem liberi acum. De noi
Ferice!

Vă ardă smoala din iad!
Să puţiţi a durere
Şi-n urechi vă trăsnească,
Viermi gusta-v-ar din limbă,
Ochii-n cap zvâcnind să vă coacă.

Dracu' lua-v-ar pe toţi!
Bube chip să vă strice,
Pruncii-n pântec vă piară,
Înapoi d'un' veniţi...
Doar obidă, plâns şi ocară.

Tribunalul pipelor

Parul-pipă gol strigă: cap, cap, cap, cap etc. Iar Clovny îl aude foarte bine. Jurații îl aud şi ei foarte bine. Mirosul de stârv se simte foarte bine. Jurații îl simt şi ei foarte bine. Tribunalul pipelor se dezlănțuie. Primul care intră e clovnul cu pipă, o pipă mare, cum nu are nimeni altcineva, cum nu te aştepți să existe (una aşa de mare că abia o duce) şi pe care scrie cu litere de-o şchioapă: *Iubesc artele, ele îmi înflăcărează mintea. Natura e atât de frumoasă, încât se cuvine să îndrăgeşti tot ce o imită. Singurul mijloc de a-i smulge câteva secrete este să o studiezi necontenit, doar aşa te poți lepăda de prejudecăți.* El începe o poveste venerată de toți cei prezenți – Istoria unui Tribunal spusă de el însuşi.

Dragii mei, ne-am adunat azi, aici, ca de obicei, pentru a judeca şi condamna una dintre cele mai cumplite crime săvârşite de cineva în acest oraş. O crimă care aşază ținutul nostru într-un con de umbră, care ne împiedică dezvoltarea, astfel încât un oraş precum cel vecin, deşi nu are copii, se află înaintea noastră. Spre asta duce fărădelegea morții de-a ne păcăli pe noi prin noi. Este neajunsul modului nostru de gândire şi organizare, o mică breşă căreia-i încercăm remedierea, pentru a fi o societate fericită. Aici şi acum, trebuie să-i punem capăt! Acesta este şi motivul pentru care a fost creat Tribunalul. Vi-l amintiți pe cel vechi? Vă amintiți pricina pentru care fusese ridicat? Să vă reîmprospătez eu memoria! Totul a început în anul în care trupul unei femei a fost găsit ciopârțit, iar bucăți din el, împrăştiate prin tot oraşul. A fost nevoie de o lună întreagă pentru ca fiecare părticică să-i fie adunată şi pusă la loc. Peste alte două săptămâni au prins şi făptaşul, un puşti căruia îi plăceau acadelele de afine. Femeia fusese vânzătoarea noastră de acadele, ucisă fără milă pentru rodul muncii ei. Problema s-a ivit când ne aşteptam mai puțin. Vedeți bine, de prins pe criminal îl prinsesem, dar ce aveam să facem cu el. Nimeni

nu avea habar. Au apărut atunci, în capul tuturor, cele mai năstruşnice idei. Să-l îngropăm în acadele, să-i dăm să mănânce acadele până i se face rău, să-l transformăm într-o acadea, să-l zidim într-o acadea uriaşă, apoi să-l scoatem în piaţă pentru a fi dat ca exemplu tuturor celor care au chef, de acum înainte, de bomboane nemuncite. Ce era de făcut? Ce puteam alege? O mână de fier şi o minte deschisă trebuiau să ne călăuzească. Astfel, câţiva dintre noi, care au dat dovadă de mai multă înţelepciune, au alcătuit vechiul Tribunal. Totul mergea ca pe roate, legile veneau în zbor, noi le prindeam (cu o plasă de fluturi) şi ne apucam să inventăm pedepse pentru fiecare în parte. Cele mai grozave pedepse. Minunate vremuri! Pedepse pentru crima împotriva acadelelor, pedepse pentru crima împotriva bomboanelor de mentă, pedepse pentru crima împotriva ciocolatei amărui, pedepse pentru crima împotriva biscuiţilor cu cremă de vanilie şi aşa mai departe. După cum vedeţi, cele mai mari nelegiuiri se comiteau pe atunci în numele dulciurilor şi se murea cum se moare peste tot. Dar lumea avea să se schimbe. Şi s-a schimbat. S-a schimbat odată cu Marea Invazie a Pipelor. Războiul cumplit care a zguduit din temelii acest orăşel. Într-o noapte de iarnă, când gerul pusese stăpânire peste întregul ţinut, iar întunericul nu mai voia să ne părăsească, s-a auzit un ţipăt cumplit. Un corb uriaş s-a ridicat la cer şi a lăsat să cadă de acolo o pipă cum nu se mai văzuse alta până atunci. Era pipa unui fost fabricant de ciocolată, ucis pentru trei mascote. Se spune că mascotele au fost nemulţumite de pedeapsa dată criminalului şi au depus o plângere. Nu mai avea cine să producă de acum ciocolată pentru alte mascote. Se temeau ca nu cumva rasa lor să dispară, dacă nu se va mai găsi pe nicăieri materie primă. Pipa, căzută din cer, s-a strecurat în cimitirul străbunilor, acolo unde erau îngropate corpurile tuturor celor morţi din cauza dulciurilor, şi a instigat la luptă pipele acestor cetăţeni-model ai vechii societăţi orăşeneşti. Aveţi lângă dumneavoastră, imprimat pe hârtie cerată, imnul acestei armate. Vă rog să-l citiţi şi să-l

judecaţi corect. Dar să ne întoarcem la întâmplarea noastră. De cum s-a ridicat vălul nopţii, iar dimineaţa şi-a deschis larg ochii către lume, asaltul pipelor a început. Toate s-au apucat să îşi dezgroape proprietarul. Şi culmea culmilor, toţi morţii aveau câte o pipă. Până şi negustoresele, o pipă mai mică, e drept, dar o pipă! Astfel, pe la prânz, corpurile au fost eliberate. Şi-a înhăţat fiecare pipa lui şi s-au îndreptat liniştiţi spre vechile ateliere de producţie sau spre magazinele de desfacere. Ciocolata s-a născut din nou în oraşul nostru. În fiecare dimineaţă, la uşa paşnicilor noştri locuitori, se găsea câte ceva dulce. Iar noii negustori nu cereau niciun ban pentru produsele lor, pur şi simplu le ofereau tuturor, fără să ceară nimic în schimb, singura condiţie era să fie deţinătorii unei pipe. Oamenii şi-au cumpărat imediat pipe. Trupurile au început să fie revigorate de această ciocolată senzaţională. Tot ce era bolnav revenea la viaţă, însă numai trupeşte. Era ca şi cum Dumnezeu s-ar fi pogorât în carne, retrăgându-se din suflete. Atunci, au încetat crimele. Cine să mai ucidă când totul i se oferea gratis? Tribunalul nostru devenise inutil. Şi se afla pe punctul de a fi desfiinţat, însă un cetăţean onorabil a făcut o descoperire la fel de onorabilă. Într-o zi, l-a surprins pe băieţelul său când se juca liniştit, în faţa focului, cu o jucărie ciudată. Bărbatul s-a apropiat de el, însă micuţul a înghiţit jucăria. S-a făcut că nu înţelesese prea multe şi că uitase întâmplarea. Dar a început să-l pândească pe copil. Ce să vezi? De cum rămânea singur, acesta începea să tragă cu putere din pipa lui micuţă până ieşea un fum subţirel şi alburiu. Îl prindea, îl frământa, îl modela şi hop!... un băieţel identic cu sine. O păpuşă de celuloid. Apoi, se jucau împreună. Pântecul copilului meu se deschidea, asemenea unei cortine ce se ridică, scoţând la iveală o scenă micuţă, pe care se suia băieţelul de celuloid. Acolo, se întâlnea cu o fetiţă blondă, purtând chiloţei cu inimioare şi pisicuţe, printre care puteai zări o pipă minunată, o pipă cum nu mai era alta şi cum nici nu va mai fi. Mâinile băiatului omului cumsecade se întorseseră spre interior şi conduceau

păpuşa de celuloid şi fetiţa blondă după pofta inimii. Îi punea să facă tot felul de lucruri necuviincioase, lucruri greu de suportat pentru un ochi cu bun-simţ. Din jocul lor, cel mic extrăgea toată plăcerea, se hrănea cu ea. Bărbatul cuprins de spaimă a raportat imediat întâmplarea. Marea adunare a înţelepţilor tribunalului s-a reunit. Era o situaţie de criză! S-a trecut, chiar în acea zi, la discutarea cazului. Concluziile au fost cutremurătoare. Copilul suferise, în urmă cu o lună, de o boală mortală. Toţi s-au mirat că se mai afla încă în viaţă. În plus, arăta mai bine şi părea mai sănătos decât fusese vreodată. Cei mai cunoscuţi medici ai lumii au fost chemaţi în orăşelul nostru şi, după ce l-au investigat intens, toţi au pus acelaşi diagnostic: decedat. Ştirea s-a răspândit în tot ţinutul, oamenii s-au năpustit asupra noastră cu mii de întrebări. Nu le puteam da niciun răspuns. Cum să existe un mort în viaţă? Este oare singurul? Asta trebuie să fie o boală cumplită... Dumnezeule, cine o să ne scape de mânia cerului? Vom pieri cu toţii şi nici măcar nu ne vom da seama... Medicii au început să-i consulte pe locuitorii oraşului. Numărul celor morţi în viaţă era foarte mare, înspăimântător de mare. Trebuiau pedepsiţi. Dar nimeni nu avea această putere, fiindcă nimeni nu ştia dacă asta este o vină sau nu. Peste nici două zile, s-a născut şi legea: Este interzis să te plimbi mort în viaţă. Se aştepta pedeapsa. Tribunalul vechi fiind ineficient (nicio crimă nu mai avea loc, oraşul se afla sub stăpânirea pipelor ocrotitoare), s-a hotărât înlocuirea lui cu cel de azi, specializat strict pe problema celor morţi în viaţă. Noi, magistraţii din trecut, am fost schimbaţi. Ni s-a mai dat o funcţie onorifică, funcţia de a prezida deschiderea oricărui proces şi de a reaminti cele întâmplate demult. După ce toate acestea au fost făcute, s-a trecut la deliberare. Pedeapsa era una cruntă. Niciun mort nu mai avea dreptul la propriul cap. Astfel, putea fi recunoscut cu uşurinţă. Moartea redevenea ceea ce fuseses cândva, iar morţii în viaţă urmau să locuiască într-un cartier special, sub supravegherea unei povestitoare neîntrecute, singura căreia i s-a cruţat capul,

fiind posesoarea pipei fantastice – pipa fetiței blonde. Deşi eu nu cred în existența ei... Aici, se sfârşeşte povestea mea. Şi acum, să înceapă muzica!

Procesul

În pas elegant
Să intre!
Şi măştile pătrund în sală
Tremurați voi ciudați, voi cei morți, ce viața încă o mai țineți prizonieră
în trupul vostru
Un cap în plus
Va rămâne aici
Un cap în plus pe lume
Aşteptat de pipă

Ce vină am? Ce vină am?
Sunt doar
Eu
Clovny
Călătorul din parcul Crângaşi

În pas elegant
Să fie izgonit!
Şi cei fără cap
Aşa se vor înmulți, departe de noi, trupuri cu cap
Un cap în minus
Va merge în acel ținut
Fără de pipe

Ce vină am? Ce vină am?
Sunt doar
Eu
Domnul Clau
Căutătorul de pe strada Saidac

Vina
Strigau: negustorul de mărunțișuri
Şi femeile ieşite la târguit
Şi o gospodină c-un şorț pătat de magiun

Vina
De a umbla cu cap neavând niciun drept la cap
De a strica jocul copiilor prefăcuți a fi copii
De a nu-ți respecta promisiunea
De-a o răpi pe Claudia cea blondă

Aha, Claudia îi era numele?
Nu am ştiut

Tăcere!

În pas elegant
Să intre
Specialistul în morți fără moarte

Diagnosticul
Strigau: vânzătorul de apă
Şi bătrânele ieşite la târguit
Şi un trecător

Diagnosticul
Se-aude inima, se simte pulsul
E viu în viață, cu dreptul de a-şi păstra capul

Vina
Strigau: negustorul de mărunțișuri
Şi bătrânul
Şi o gospodină c-un şorț pătat de magiun
De a strica jocul copiilor prefăcuți a fi copii
De a nu-ți respecta promisiunea
De-a o răpi pe Claudia cea blondă

Sunt viu în viață
Sunt Clovny cel cu dreptu' la cap

Acest Tribunal nu poate judeca o vină care-i de competența vechiului Tribunal
Să refacem vechiul Tribunal
Strigau: vânzătorul de apă
Şi femeile ieşite la târguit
Şi un bătrân

Atunci, noul Tribunal
În pas elegant mă eliberă

Şi am plecat în căutarea pipei, în lumea morților vii fără cap, la femeia din spatele tejghelei, marea povestitoare şi stăpâna pipei pipelor.

Mirabila pipă

Noaptea se pare că-n oraşul pipelor e linişte. O linişte cum n-ai să mai auzi nicăieri în altă parte. Şi asta e bine. Clovny se poate plimba fără grijă, niciun privitor nu-şi mai arată fața, nimeni nu-l deranjează, nimeni nu-i mai spune nimic. De acum, va purta în gând chipul copilei blonde şi promisiunea făcută. Oare unde se află locul celor fără de cap, locul unde se ascunde mirabila pipă şi femeia din spatele tejghelei. Doi ochi îi apar în cale, îi mai văzuse, îi mai ştia... să fie ai Claudiei? Bine cel puțin că-i aflase numele. Erau trişti... sau nu, erau plini de ură... sau nu... cum o fi mai bine să fie? Acesta a fost mereu impasul poveştii mele. O istorie nehotărâtă. O istorie ce se fâțâie de colo-colo şi nu ştie încotro să meargă. Dar asta se va întâmpla numai până când vom găsi împreună semnificația pipei, după aceea totul va merge ca uns. Ochii se uită în continuare la mine, copila mea!

Mă rogi c-un surâs, dar fără vreun dulce cuvânt
rost să fac de pipă, de rara,

pentru copilă, mica blondină,
în preajma căreia băiatul încercat-a în joacă
să-nalțe profundele-i seve-n lumină.

Am văzut nu o dată pipa mirabilă
ce-nchide în sine supreme puteri.

voi umbla primăvara întreagă prin târguri
căutând vânzătorii de pipe

Unde se ascund cei morți în viață? Sau marea povestitoare? Sau ținutul în care soarele arde puternic, iar oamenii fără cap se țin unul de altul pentru că nu văd pe unde merg? Acolo, unde nimeni nu face o mișcare fără celălalt, fiindcă nu poate? Unde-i mirabila pipă?

E chiar aici, pe-această foaie,
O pigulesc din când în când
Să-i dau o-nfățișare mai vioaie,
Un os de soi pe coli să strâng.

Stăteam în fața uşii fără să-ndrăznesc. Dincolo se pot petrece mult prea multe lucruri şi nu mai vreau să o iau, acum, de la capăt, cu povestea. Îmi era frică. Trist, să vin până aici şi să pierd totul din cauza fricii?
Dar uşa se deschide.
Rămân uimit.
Cine mă vrea înăuntru?
Nimeni, doar că uşa se deschide automat dacă stă careva în dreptul ei.
Intră.
Prins de lumini neastâmpărate.
Pe când, în raza trandafirie a becului, muşte-balerine făceau piruete grațioase,
Beţivii cu nas roşu îşi dezmierdau pântecul, plutind de-a lungul unui fir de praf.

Între tavan şi podea, au vibrat trei harfe ruginite.
Acum, nu mai vibrează nimic.
Apoi, o treaptă,
încă una,
treaptă
şi... treaptă,
treaptă.
Parchetul nelustruit poartă un covor persan, plin de scame; acolo, întinsă, aşteaptă femeia din spatele tejghelei. De o parte şi de alta, doi îngeri transparenţi îi fac vânt cu două frunze uriaşe de lotus.
E foarte cald, se justifică ea, trăgând un fum alb dintr-o pipă roşie.
Câţiva stropi de transpiraţie alunecă galeş pe tâmplă, spre cei doi sâni uriaşi. Căderea lor stârneşte un clinchet cristalin.

Dragul meu, tu care mai citeşti încă rândurile acestea, iată-ne ajunşi în punctul în care trebuie să te rog să reflectezi îndelung, la desluşirea semnificaţiei poemului. Ajută-l pe Clovny să dezlege misterul mirabilei pipe!

Femeia din spatele tejghelei le-a făcut semn îngerilor să se oprească.
Buuun! Mă aşteptam să te reîntâlnesc aici. Din ziua în care mi-ai trecut pragul magazinului, bănuiam că vom ajunge la asta. Ce vrei tu până la urmă? De fapt, ştiu ce vrei, întrebarea n-are niciun rost. M-ar interesa mai degrabă dorinţa ta arzătoare. Cum există? A fost creată? Ce înseamnă? Adică, într-un cuvânt, semnificaţia ei.

Aha, şi tu cauţi o semnificaţie. Bineînţeles, eu am nevoie de semnificaţii, trebuie să le desluşesc mecanismul prin care funcţionează. Ai uitat? Doar sunt marea povestitoare. Ştiu, nu am uitat!

Prin urmare, vreau să te ajut, vreau să ne eliberăm de această neputință. O soluție ar fi să-ți spun eu cum să interpretezi toată nebunia prin care ai trecut, însă nu ar fi corect. Poate că ai posibilitatea să aduci lucruri noi în prim-plan, lucruri la care eu nu m-am gândit. De exemplu, problema capului, sau a morților vii, sau a tribunalului vechi, poate a celui nou... Nu ştiu, sunt multe chichiţe la mijloc. Treaba e că, până una-alta, o mare nenorocire s-a abătut peste tine. Şi ar fi mai bine să te vindeci. Orice om care intră în Oraşul Pipelor se infecteză cu un virus puternic, fără leac, virusul pipologiei. Eşti suspect de pipoită sau, mai grav, de pipoză. Nu te mai poți întoarce acasă. Nu aşa, în starea asta. Rişti să-i infectezi pe toți. Pe de altă parte, nimeni nu-ți va permite să mai pleci. Suntem în carantină. Nici acum nu înțeleg cum de te-au lăsat să intri. Problema e mult mai spinoasă decât pare la prima vedere.

Nu se mai poate face nimic? De altfel, nu pot pleca aşa, vreau să-mi țin promisiunea şi să iau cu mine lucrul pentru care am venit. Nu, Claudia nu mai are nevoie de tine. Acum, e cu noi şi a primit ceea ce-şi dorea... Claudia trăieşte? Dar eu am tăiat-o cu mâinile mele şi am închis-o în valiză. Stai liniştit, aici lucrul ăsta nu mai are nicio importanță. E bine sănătoasă! Aş putea să o văd?

Femeia din spatele tejghelei le făcu iar semn îngerilor, semn diferit de primul. Aceştia s-au apropiat de unul dintre cei doi sâni uriaşi ai ei. L-au ridicat, şi ce să vezi! Era o scenă mică pe care se jucau doi copii, o fetiță blondă şi un băieţel de celuloid. Se jucau cu mirabila pipă.
Lui Clovny îi mai veni inima la loc. Totul e bine când se termină cu bine. Apoi, se tulbură din nou. Cu el cum rămâne?

Femeia din spatele tejghelei îşi coborî sânul. Îngerii se îndepărtară din nou. Cât despre boala ta... ar fi o soluție. Metoda Purificării se numeşte. Avem o maşină infernală, un fel de spălătorie de pipe. Intrat în ea, nu ai cum să ieşi altfel

decât sănătos tun şi curat ca lacrima. Va fi ca şi cum te-ai naşte a doua oară. Totul funcţionează extrem de simplu. Eu îţi spun o poveste de adormit copiii, specialitatea mea, şi, la sfârşit, vei pătrunde în miraculoasa lume a maşinii antipipoză.

Să mă întorc la mine acasă? Pentru ce? Am străbătut drumul ăsta degeaba? Vreau să urc şi eu pe scenă, vreau să fac parte din jocul celor doi. Să ating mirabila pipă.

Nu se poate. De ce? Pentru că nu poţi primi ceea ce doreşti fără ca lucrurile să fie clare. Şi nici nu ţi-ar fi de folos. S-ar produce doar un blocaj. Riscăm să distrugem totul. Pricepi?

Nu.

Nici eu. Dar asta-i bine! Totul e bine când se termină cu bine. Ascultă povestea mea şi te vei lecui. Nu vreau!

Îngerii s-au apropiat pentru a treia oară şi au ajutat-o să-şi ridice sânii. Apăru din nou scena. De data asta, personajele erau cu totul altele.

Personajul 1: domnul Clau, mare poet
Personajul 2: iubita cea grăsuţă, doamna măcelar
Personajul 3: mulţimea

(domnul Clau şi iubita cea grăsuţă într-o zi de târg)
Pe sârmă-şi zice poezia cu mult patos.
O gloată dedesubt
L-ascultă întrerupt.
Pe sârmă-şi zice poezia cu mult patos.

La portofel privea iubita cea grăsuţă.
Când zornăie monezi,

Dorința îi dă ghes.
La portofel privea iubita cea grăsuță.

Pe o tarabă, grabnic, începe să-l dezbrace.
Mulțimea s-a întors,
Aplaudă cu foc.
Pe o tarabă, grabnic, începe să-l dezbrace.

Spectacolul cel nou e minunat, încântă.
Vin mulți. E colosal.
Se îmbulzesc la gard.
Spectacolul cel nou e minunat, încântă.

Cei doi sunt fericiți, cum nu au fost vreodată.
El sărutând pervers
Îi zice cât'un vers.
Cei doi sunt fericiți, cum nu au fost vreodată.

Se-amuză spectatorii, dar vor şi-de-ale gurii.
Ascultă, îi privesc,
Mai muşcă dintr-un miez.
Se-amuză spectatorii, dar vor şi-de-ale gurii.

C-o mână vinde poame, cu-alta îl dezmiardă.
Noi poezii să faci,
Că-mi dai la marfă-n draci.
C-o mână vinde poame, cu-alta îl dezmiardă.

Clienții se-mbrâncesc. Din pungi curg banii gârlă.
Să spui în alt poem
Că bombonele-avem!
Clienții se-mbrâncesc. Din pungi curg banii gârlă.

(Trageți cortina! Îngerii se execută.)

Dar iată-ne ajunşi pe la sfârşit,
Şi dacă, bunul meu, tot ai citit

Iar de pe cap nu ți-a căzut scufia,
Hai, dă un preț, cât face comedia?

Plăteşte-mă acum! Cu ce? Cu bani. Dar nu am niciun ban. Cum nu ai? Şi femeia din spatele tejghelei începu să râdă în hohote. O să te ținem aici, până când vei putea să-ți achiți datoria.

Deodată miraculosul cap al lui Clovny fu invadat de imagini ciudate. Trupuri fără cap veneau spre el, cel cu dreptul la cap, încercând să-l prindă, să-l încătuşeze, să-l închidă. Pretutindeni, doar trupuri mişcându-se haotic. De data asta nu mai exista nicio scăpare. Vina fusese stabilită.

Trebuie să mă întorc la doamna mea, la doamna măcelar! strigă el, cu lacrimi în ochi şi plin de spaimă.

Atunci hâşşş!, se deschise o trapă şi iată-l pe Clovny ajuns în miraculoasa lume a maşinii antipipoză.

Maşina de tocat pipe mirabile

Ideea cu maşina mi-a venit dintr-un film în care o invenție asemănătoare era folosită la tocat carne de om, adică tocmai de ce aveam eu nevoie în poem. Mă nemulțumeşte, însă, mecanismul simplu prin care funcționa: o trapă în podea pe unde erau azvârlite cadavrele, reținеți cadavrele. Apoi, un sistem obişnuit de țevi purtau corpul neînsuflețit spre o tuvă uriaşă. Aici, avea loc un proces înfiorător pentru urechile şi privirile oricărui om sensibil. Evacuarea se făcea ca la orice maşină de tocat obişnuită. În urmă, rămânea multă mizerie nedorită şi putoare de mortăciune.

Mie, de felul meu, nu mi-au plăcut niciodată cadavrele şi nici sistemele astea simple şi rapide. Prin urmare, corpurile aruncate vor fi vii, iar maşinăria mult mai complicată şi atrăgătoare. În cele ce urmează, veți avea descrierea ei.

Avantajul acesteia, după cum o să vedeți, va consta în faptul că nu necesită spălare. Totul se face în cel mai curat mod cu putință, eliberând la sfârșit un parfum floral încântător.

Prin urmare, să începem cu începutul, adică de la punctul esențial, trapa. Nu vă așteptați să fie una obișnuită, deși nu cred că v-ar fi trecut așa ceva prin cap. De fapt, este cu totul și cu totul altceva decât ce înțelegeți dumneavoastră prin trapă. Mă rog, nu știu eu ce înțelegeți dumneavoastră, însă presupun că știu, având în vedere raportarea noastră comună la același DEX. Deci trapa nu e trapă. E ca un fel de trapă (precum nici pipa nu e o pipă, ci ca un fel de pipă, care până la urmă e o pipă), dar una umblătoare. Se mișcă dintr-o parte în alta, în funcție de cel căruia îi este destinată povestea femeii din spatele tejghelei. Dacă omul nostru s-a prins de poveste, atunci ea se deschide și îl trimite la purificat. Dacă nu, atunci își face de lucru în alt loc și-l lasă pe destinatar cu buza umflată și impur. Clovny a avut noroc. S-a agățat de poveste și nu i-a mai dat drumul, iar trapa l-a răsplătit. Acum, se află pe drumul cel bun, într-un sistem interesant de tuburi, o pădure de țevi din sticlă, în interiorul cărora alunecă zâne de poveste și... el. Fiecare prin țeava lui, ca seva unui copac. Cel mai aproape se află țeava lui Tinker Bell. Strălucește. Tink dă din aripi atât de repede, încât praful de zână se ridică și se rotește prin tub, asemenea unui vârtej. Ceva mai încolo, plutește, înconjurată de fulgi albi, de gheață, Crăiasa Zăpezii. Își ține strâns în palme inima cea roșie și încearcă să o încălzească măcar puțin. Mai călătoresc prin tuburi: Zâna Măseluță, Zâna Zorilor, Zâna Mătăsurilor, Zâna Zânelor și chiar un ponei Pegasus. Teoretic, niciuna dintre ele nu ar fi putut să ajungă la Clovny, să-l atingă nici cu vârful degetelor. Totuși, acesta le simte mâinile cum îi dezmiardă trupul, fără ca el să poată face vreo mișcare. A înțeles că țeava lui este diferită de a lor, că de acolo se trece dinăuntru în afară, însă de aici nu se poate decât invers, din afară înăuntru. Nu are cum să se opună. Și nici nu își dorește. Zânele îl dezbracă ușor de haine, prefăcându-le în panglici

de mătase viu colorate. Învelit în moliciunea lor, domnul Clau trece la cel de-al doilea nivel al maşinăriei. Nivelul curăţirii şi al mirodeniilor îmbălsămătoare. Deodată, toate celelalte tuburi au dispărut şi a rămas doar Clovny, al cărui tub începe să se lăţească, să se lărgească, să crească, până ce rămâne doar interiorul. Ca prin minune, panglicile se prefac în plante agăţătoare, cu flori mari, parfumate. Mireasma lor devine din ce în ce mai puternică şi mai ademenitoare. Legănat în hamacul verde, al frunzelor şi ramurilor moi, îl ia somnul. Îl ia şi-l duce departe, departe de tot, de unde nu o să se mai întoarcă niciodată. Ţeava se îngustează din nou, fără să se înmulţească. Un lichid cristalin îşi face apariţia pe nesimţite, acoperindu-i trupul în întregime. Mii de fragmente sunt eliberate de substanţa aceea înmiresmată. Se arată în splendoarea lor plămânii delicaţi, inima cântătoare, ochii luminoşi, stomacul înfometat, toate plutind printre mii de celule vesele. De ce vesele? Le-aţi văzut colţii? Sunt ascuţiţi şi înfricoşători. Se reped cu poftă la propriul trup. Îl vor devora într-o clipă. Şi aşa se încheie nivelul trei. Ţeava se îngustează şi mai mult, prin ea se scurge un lichid verzui pe care, la un cot, îl aşteaptă focul. Roşu şi călduros până la arzător. Iar lichidul se face praf. Un praf cu strălucire multicolore ca de zână, ce se va pogorî peste noi, ca zahăr pudră în prăjiturile femeii din spatele tejghelei.

Sfârşitul procesului de prelucrare

După câteva bubuituri şi un cutremurat puternic, pe una din ţevile de evacuare, ţeavă subţire şi dosnică, fu aruncat afară un obiect.
Nu se poate!
Totul urma să aibă loc
în cea mai mare
curăţenie.
Niciun semn
n-ar fi trebuit să mai amintească de ceea ce
a fost.

Dar acum
am înțeles că ne-am înşelat,
a mai rămas ceva.
Pipa.

Că doar speranța moare ultima, iar totul e bine când se termină cu bine.

Maşina scuipă o pipă care căzu peste un maldăr de pipe, bine ascuns în spatele unui paravan. Apare femeia din spatele tejghelei şi oftează.
A dat din nou eroare. Nu o să funcționeze niciodată aşa cum s-a preconizat.

Femeia din spatele tejghelei e neliniştită,
OPC-ul îi va face azi
o vizită.
E necesar ca
magazinul
să fie
lună.
Cum poți transforma un magazin într-o lună?
Mai ales când te confrunți cu
probleme serioase,
cum este
problema pipelor.

Femeia din spatele tejghelei se va descurca. Toate pipele vor fi aruncate în toaletă. Şi, nimic mai simplu, va trage apa. Pe urmă, gata. S-a sfârşit.
Dar nici nu apucă bine să termine de gândit că hop, OPC-ul la uşă.
Bună ziua, inspector X mă numesc! etc.
Bună ziua, I.M. Clau este numele meu! se prezentă şi femeia din spatele tejghelei.

Despre fapta necurată a lui I.M. Clau

Pe când nimeni nu se mai aştepta la nimic, aceasta se strecură în toaletă cu pipele ascunse sub sânii ei uriaşi.
OPC-ul bea o cafea.
Nu s-a auzit decât un sunet de apă trasă cu putere.
OPC-ul bea din cafea în continuare.
Din păcate, toaleta se înfundă şi tot căcatul răbufni în cameră. Şi se revărsă, şi se revărsă, şi se tot revărsă, până când umplu încăperea. Femeia din spatele tejghelei muri sufocată de rahat. Dar să nu fiţi trişti, asta îi făcu plăcere.
Lui I.M. Clau îi place să mănânce rahat.
Frumoasă moarte.

OPC-ul îşi termină cafeaua, constată mizeria şi închise magazinul pentru totdeauna.

Moment poetic
(în loc de epitaf)

Sunt I.M. Clau, dar nu-i cusur,
Din Bucureşti, nu dimprejur,
Acum va şti, sătul de nur,
Stomacul meu, ce poate-un cur.

Cel de pe urmă

Magazinul a fost închis,
Nu mai rămăsese nimeni pe acolo.
În vârf, stătea doar
pipa.
Mândră, cu gaura-n sus.
Prin gaură îşi făcu loc puţin
fum.
Fumul scoase capul din adâncuri, trase de partea stângă, trase de partea dreaptă,

privi în partea stângă, privi în partea dreaptă,
se miră puțin că-i prea multă liniște,
nu-i plăcu atmosfera generală
şi, de frică, se vârî repede
la loc.

Jurnal pentru Claudia

Motto: „Dying
Is an art, like everything else.
I do it exceptionally well." (Sylvia Plath)

Şi acum, ne vom continua povestea din alt loc, nicidecum de acolo de unde am lăsat-o. Fie ea scrisă în dauna unui secol care tot încearcă să ne vindece de sminteală.

Versurile următoare au fost scoase la lumina zilei după ce au aşteptat sub pământ, lângă cadavrul Claudiei din Valiză, vreme de câteva secole. Acolo, fuseseră aşezate de chiar soţul copilei, pe numele său Dante, poet important al perioadei. De fapt, I.M. Clau le-a scris, prin bunăvoinţa mea, care i-am lăsat vocea să se facă auzită, nimeni alta decât vocea doamnei măcelar, adevărata autoare a poemelor lui Dante. Cu alte cuvinte, Eu.

Poeme albe

Ziua întâi

Prezentarea personajului – Eu: trupul şi Claudia

...striga, cânta, se zvârcolea ca un turbat, reprezentând, el singur, dansatorii, dansatoarele, cântăreţii, cântăreţele, o orchestră întreagă, o întreagă operă, împărţindu-se în douăzeci de roluri diferite, alergând, oprindu-se ca un apucat, fulgerând cu privirea şi făcând spume la gură... plângea, râdea,

suspina, privea înduioşat, fie liniştit, fie mânios. Era când o femeie înnebunită de durere, când un nefericit cuprins de-o groaznică deznădejde...

A fost odată,
Pe când nu vă aşteptaţi să fi fost,
Ca niciodată
Într-un timp de nicicând,
La o vârstă fragedă a autorului,
Şase ani, nu mai mult,
Eu
Claudia.
Mâinile ni se împletesc
Delicat
Peste lumea în care m-am îndrăgostit de Claudia
Iubirea nu e bună
Dar trupul îmi dă plăcere,
Micuţ acum, prea micuţ
Aş vrea un trup mare de tot, atât de mare încât să nu-l pot cuprinde, să se răspândească în lume ca o mireasmă, ca o lumină, ca un vânt cu ochi din nasturi şi nas de catifea.
Să vă povestesc întâmplarea. Va fi săptămâna mărturisirilor.

Claudia e frumoasă, poate aşa o vedem noi, nu are încă sâni, dar este albă pentru că are umbra dalbă.
Claudia e blondă cu ochi albaştri, deşi oricine poate avea ochi albaştri.

Ne-am jucat amândouă o vreme cu două păpuşi mari,
Ne-am jucat de-a mama şi de-a tata
Apoi, au venit şi ceilalţi copii
Şi s-au băgat în joc
Dar mie nu-mi mai plăcea,
De asta m-am dus în casă, unde am continuat să mă joc singură.

Ziua a doua

Mama tocmai m-a trimis la culcare. Îmi deschid geamul şi privesc în aşteptarea somnului.

Primul poem dezgropat :

Tărâmul nopţii desluşeşte iar
Posibila ivire a luminii,
Explozie de unde rectilinii,
Ce se ascund sub negrul tutelar.

Pe stradă, o lucoare cald-confuză,
Împrăştie un galben lampadar
Sfidând neonul revoluţionar
De la o casă nouă cu peluză.

Şi n-ai să crezi cum se umflau în lucşi
De stau să explodeze-acuş, acuş...

Lumini vesele încep să clipească în fereastra mea. Toţi copiii s-au dus la culcare şi-i linişte. Nu pot dormi, somnul mi-a zburat probabil din pricina unei poveşti, Ileana Simziana. Mi-o citise bunică-mea cu două zile în urmă, iar acu' nu-mi dădea pace deloc. În această noapte, mă voi gândi bine.
Mă voi gândi, în timp ce o să prind luminiţele astea între degete, să fac din ele becuri mici, de jucărie, pentru camera mea.

În strălucirea confuză, se iveşte din nou Claudia:

De obicei aceasta îşi strânge părul într-o coadă, tocmai sus, în vârful capului. Coada e lungă, lungă, îi cade peste umeri, îi acoperă mijlocul, gleznele, ajungându-i la tălpi.
Totul e învăluit în coada Claudiei. Uneori maică-sa i-o împleteşte – este clipa când Ea se pierde printre firele cozii sale.

Nu mai găsesc ieşirea, iar părul ei mă face să visez. Adorm acolo, la umbra copacilor înfloriți, cu parfum de parfumuri. Pentru prima dată văd soarele rotund. Se zice că nimeni nu se poate uita fix la Soare, totuşi eu pot. Acolo e altceva!
Numai rătăcit în splendoare părului Claudiei... Acolo tot ceea ce au zis ei se dovedeşte a fi neadevărat.
Chiar azi am văzut că sânii i-au mai crescut, că şoldurile încep să i se rotunjească.

Ziua a treia

Cel de-al doilea poem dezgropat:

Femeie ți-ai ascuns întreg avutul
Din clipa când m-am ridicat în lume
Şi năucit, sub gândul ce răpune,
Prin frumusețea ta, îmi gâdili duhul.

Ai fost la început învăluită
De nor 'nălbit cu lacrimile sfinte...
Dar ți-au căzut veştmintele-nainte
Să înțeleg că eşti doar o ispită.

Eu sunt suavul care poartă nume
De suflet mort ucis poate anume
Ca să-ți admire ochii ce palpită
În raza de safir din zări venită.

Iar cel care m-a-nvins, fără să vrea,
E sânul dezvelit din umbra mea!

Când bunică-mea îmi arătă pentru prima dată cum se spune o rugăciune, am îngenuncheat şi m-am gândit că, dacă va fi prea lungă, or să-mi amorțească picioarele. Ca să uit, am început să privesc la icoanele cu sfinți din jur, şi m-am

îndrăgostit cât ai clipi de îngerii de acolo. Pe ăştia îi vedeam şi în pomul de Crăciun, iar chipul lor aducea mult cu o poză a bunică-mii din copilărie. Visez la ea în fiecare noapte.

Corpul Claudiei devine atrăgător cu forme feminine. Chiar şi tu ai să o placi, dacă o vei regăsi. Claudia primeşte pe oricine să se rătăcească în părul său.

Ziua a patra

Noaptea s-a dus. O altă dimineață.
Claudia se află într-o promenadă prin parcul din fața blocului.
Acolo e altceva!
Pomi, verdeață, flori, păsări...
Dar Claudia însăşi se află într-o promenadă.

Ador plimbările, îmi plac florile şi fluturii, jocul distins al luminii pe frunzele umezite. Şoapte albastre se aud... murmur fantomatic al dimineții de primăvară cu acordurile galbene ale soarelui ce luminează tufişurile în spatele cărora se ascund uneori, pentru a-şi crea plăceri în liniște, privind la fetițele dolofane, muncitorii de la combinatul din apropiere.
Claudia îşi adoră plimbările. Şi Ea o vede, o priveşte din spatele geamului său. S-a mai împlinit puțin...

În părul Claudiei se vor ivi mâinile sale albe. Mâinile acelea mă pot dezmierda cum n-au făcut-o niciodată în copilărie. Pe când voi mă sfâşiați, ele îşi vedeau tăcute de suferința lor.

> Mama nu mi-a sărutat niciodată sânii,
> Mama nu mi-a muşcat niciodată sfârcurile,
> Mama nu a făcut niciodată dragoste cu mine.

Claudia se află într-o promenadă prin parcul din fața blocului.

Claudia sărută prelungirile fluide ale azurului.
Claudia muşcă din fructele coapte ale parcului.
Claudia face dragoste cu doamna în alb.

Acolo e altceva!

Ziua a cincea

Am terminat de învățat rugăciunea, iar bunică-mea este fericită. Nici nu-şi închipuie că eu ştiu mai multe. De asta le şoptesc în gând, ca să nu mă audă.

Cel de-al treilea poem dezgropat:

Te caut Doamnă în noroi şi-n rele
Feminitatea aprig mi-o doresc,
E cel mai rodnic simțământ firesc
A crede-n frumuseți ascunse-n lume.

Dar n-am găsit nimic până acum...
Şi te iubesc c-o ură de zurliu
Slăvite Doamne, alb şi fumuriu!
Spre Tine din plăcere îmi fac drum.

Nu voi lăsa păcatele pe urme
Să moară-n timp ce caut vechiul monstru
Şi-n plin desfăt o să mă-nalț din urbe
La sânii-mi goi să bei din vinul nostru.

E calea mântuirii sodomia
Când trupul se-mpreună cu Sofia.

Aş vrea să mă fac mare, pentru că omul mare deține avantaje nelimitate. Aşa cred. Poftim, acum ziua s-a dus,

iar ei mă trimit din nou la culcare. Ştiţi ce zic eu? Că omul mare nu doarme niciodată, că numai noi suntem obligaţi să o facem, ca să nu-l vedem pe Doamne-Doamne, care umblă peste tot, de cum se înserează. Mi-a spus mie o bătrână de la biserică.

Mama o să mă închidă mereu în somn.
Mama o să-mi apară în vis cum apare Doamne-Doamne în lume
Pe înserat.
Mama ştie asta şi nu se supără. Mă trimite la culcare mai repede.

Spre seară, am găsit-o pe Claudia în mijlocul unor flori albe de crin. Mi-am dat seama că se împlinise şi mai mult, din ce în ce mai mult...

Ziua a şasea

...cu fiecare zi care trece se împlineşte mai mult...

Cel de-al patrulea poem dezgropat:

De ce nu creşte totul să se-nalţe
La Tine, Doamne-n dans ca o cadână,
O Doamnă albă, psalmi ce se îngână,
Sărutul nostru să Ţi-l pună-n braţe?

De ce nu îţi vei scurge vorba până
În suflet, ca rostirea să mă cruţe
De-a buluci cuvinte reci şi mute,
În fraza ce prin sens ne e stăpână?
Dar tâlcul ei prea jalnic mi se-arată!
Cu simţu'l desluşesc, atâta pot,
Şi nici din spate-i nu-întrevăd vreo altă
Lumină arsă de acelaşi spot.

Femeia albă n-are niciun nume…
Tu-l glăsuieşti şi nu-nțelegi anume.

Ziua a şaptea

Pe cine iubeşti mai mult? Pe mama sau pe tata?
Pe bunica, pe bunica, pe bunica mea...

Cel de-al cincilea poem dezgropat:

Te-am desluşit întâia oară-n cer
Cu iz divin păreai îmbălsămată,
Veşmântul alb şi fața ta curată
Mi-au fost de-ajuns, nimic n-am să mai cer.

De-atunci tânjesc. Făptura i se-arată
Simțirii mele sub un alt mister,
Acela al iubirii-n care pier
Ucis de o atingere uitată.

Aş vrea acum mai mult ca niciodată
Să-mi amintesc de tine, dragă umbră.
Voi şti cândva de ce mi-ai fost tu luată?

Femeia preafrumoasă care umblă
În haina dalbă veşnic neschimbată,
Devine eu şi-mi şterge orice pată.

Acum, Ea face amor cu Claudia în fiecare zi.

Claudia e grasă, iar fata asta grăsuță creşte în greutate şi-n rotunjimi ori de câte ori limba mea îi atinge fin denivelările trupeşti.

Într-o zi, cineva s-a hotărât să scoată de la pălărie un ac imens, pe care să-l înfigă în Claudia.

I-l aruncă drept în sân.
Atunci, Claudia porni să fâsâie şi preamultul acela trupesc se împuţinează văzând cu ochii.
Presiunea o ridică în aer şi se pierde în azurul proaspăt.

Ai simţit suflarea? E tocmai Marele Of, deţinătorul unor proprietăţi capabile de o metamorfoză continuă... iar eu iubesc Marele Of, pentru că iubesc trupul Claudiei.

Dar ea se înalţă acum, aşa cum o ştiam din copilărie, un trup strălucitor, subţire şi elegant, ca al zânei albe din poveste.

Poema albă
(sau mormântul unei doamne)

Să prindă-n lume rost
Ce până ieri n-a fost:

Îţi este un mormânt lăcaşul, suflete ucis
...sau e doar iad al trupului zadarnic întrupat?
Din el nimic nu pleacă.

Nu vreau nici haos şi nici împăcare, ci-n abis
Mă voi lupta cu preajma şi cu mine cel surpat
De moarte dintr-o joacă.

Departe, ochiului se-arată casa mea,
Amarelor descătuşări sălaşul. Eu
În cântul trist mă las.

Dar clopotele curmă vaietul... Zbura
Acel suspin de bucium urcător la zeu
Din piatra ce-a rămas?

Acolo coborî din veşnicii.
Uşor ispitele s-au spulberat,
Simţirea-i stinsă...

Iar cripta rece trupului meni
O dală cumpănită de păcat
Şi neînvinsă.

Încep s'am ochi desăvârşit,
Aud mişcarea sferelor,
Ce-i mut vorbi.

Deasupra crucii a păşit
Femeia-n alb. În urma lor,
Spre cer, privi.

Aştept acum o zi
Când, pe un fir de fum,
Sui trupul.

La Tine voi feri
De moarte şi de scrum,
Chiar lutul.

Poeme negre

Ziua întâi

Dacă am începe totul printr-o discuţie despre umbră ar fi oarecum plictisitor, umbra nefiind nimic, o simplă proiecţie în plan a trupului din spaţiu. Ea aduce prin sine scăderea, mai puţinul cărnii şi, prin urmare, imaginea morţii ca prelungire a ceva într-un altceva.

Dar moarte nu există! De aceea noi am ales-o pe Claudia pentru a spune:

Ce este moartea?
Moartea este dispariţia treptată a Claudiei în Marele Of. Totul începe în faţa porţii, sub liliacul parfumat, ce-şi ninge

petalele peste voi. Acolo, te jucai cu părul ei de aur şi-i prindeai în cozi florile culese din zbor. Dar ea se stinge uşor până la nimic, se stinge lăsându-ţi în palme doar mireasma liliacului.
Ce este moartea?
Moartea este înlocuirea Claudiei cu parfum de liliac. Şi porneşti atunci să o cauți frenetic. Ai părăsit de mult străzile înguste şi acum te plimbi prin cotloane subpământene, unde vuietul înspăimântător împietreşte. Ai rămas acolo cu ochii pironiți în gol.
Ce este moartea?
Moartea este încremenirea căutării Claudiei prin întunericul nopții.
Acum, umbra s-a îndepărtat.

Ziua a doua

Simțuri! Simțuri! Simțuri!

Cel de-al şaselea poem dezgropat:

Încep treptat privirile să-mi fie
Atinse de nevoia de-a privi,
Să le încânte ca pe doi copii,
Urechile vor muzică zglobie.

Şi gustul îmi cerea noi frenezii
De-amară, dulce, acră doctorie
Cu-arome felurite, cum doar ție,
Trup viu, îți este dat a mai dori.

Uşoare dezmierdări, atingeri calde,
Fiori de gheață sau dureri şi somn
Aş vrea extazul morții să mă scoale
Iar prin trezire, carnea să-mi transform...

Azi negrul se dezlănțuie în mare...
Din eu se descompun trăiri suave.
Certitudine.
Moartea este o întâlnire fericită cu mama, cu tata, cu tine şi, mai mult decât orice altceva, cu Claudia! O ştiu de la bunicii mei care cunosc atâtea, pentru că bunicii mei sunt morți. Le vom face o vizită, dacă vrei. Uite-i, stau cuminți lângă masă, unul într-un capăt, altul ceva mai departe. I-am salutat:
– Dragă, priveşte! A venit nepoțica noastră! N-ai mai trecut de mult, credeam că ne-ai uitat.
– Serveşte-o cu puțină dulceață, de-aia de care ai făcut ieri, să-i spunem ce s-a întâmplat. A murit Miți ! Ne gândeam să ne luăm alta, găsisem un pui, dar corcitură... Noi am fi vrut una de rasă, cum era Miți. Totuşi, decât nimic... aşa singuri e greu! Cu o pisică mai schimbi o vorbă, două, te mai certi, te mai drăgălăşeşti... E bine să ai o pisică! Acum, aşteptăm vizitatori. Vecina de la doi o să treacă pe-aici. Are o rană mare de tot pe un sân şi de acolo îi curge un râu galben, aduce cu aurul. Ea zice de un vierme ce o roade pe dinăuntru şi aşteaptă să se prefacă în fluture. Ar fi posibil? Noi nu credem.
– Şi vecinul de la unu are o rană, dar la picior, ce-i drept mai mică. Să fie vorba de acelaşi viitor fluture?
Bunicii mei sunt foarte albi, atât de albi... până şi pupilele lor sunt albe.

Cel de-al şaptelea poem dezgropat:

Contururi fine, umbre-ntunecate
Pe zidul alb dezlănțuie orgie,
În urma unor vise care-mbie
Păşesc dorințe aprige de moarte.

Şi negrul se arată ca solie,
Prin el frământă nesfârşite hoarde:
Iluzii şi tăceri. S-or stinge toate

În strălucirea mea nespus de vie!
Doar griul este singura culoare
În spațiul ce se strânge ne-ntrerupt,
Aici îi cântă Doamna, lumii sale,
Balada despre-al morții dulce fruct...

Azi, valul înnegrit a şters agale,
De amintiri străvechi, perfida mare.

Sunt mama, sunt tata, sunt Claudia, sunt Doamne-Doamne, sunt oricine vreau eu să fiu. Bunică-mea s-a supărat un pic. Ar fi trebuit să o ascult şi să îmi spun rugăciunea până la capăt. Dar mie mi-au amorțit picioarele.

Ziua a treia

Cel de-al optulea poem dezgropat:

Să uit de viață, tot gândind la moarte,
M-azvârle în abisurile reci
Pe unde calcă îngeri zeci şi zeci,
A căror frumusețe frică-mparte.

Sub negru, spaima strălucirii calde...
Mă risipesc de-a lung' unor poteci...
Eu ştiu că noaptea îşi purta spre veci
Culorile şi sunetele-n hoarde.

Iar în sclipirea-ntunecatei ceți
Zăresc din nou conturul meu lumesc,
Purtând Idei prin ochii şugubeți.
Lumini ce pe splendoare huzuresc...

Şi-acum poți să mă-ntrebi ca-ntre poeți:
În moarte sau în viață te răsfeți?

Ziua a patra

Dragă prietenă,

Îmi place aici şi nu îmi pasă unde mă aflu.
Mă gândesc mult la tine şi aş vrea să ne putem atinge. Nu trebuie decât să te apropii de fereastră şi să dai la o parte draperiile pline de praf şi mucegai. Pătrunzând, ne vom aşeza iar una lângă cealaltă.
Eu te iubesc.
Dar tu... îţi aminteşti de mine?
De fapt nu vreau să-ţi aminteşti, vreau doar să mă simţi. Mama îmbătrâneşte pe zi ce trece mai mult, aproape că nici n-o mai recunosc uneori. Şi poate că nici nu mai este mama mea. Cine ştie?
Nu există nimic în afară de noi două. Nici măcar noi nu existăm. Dar mama? Ah, dacă ea ar exista... ce bine ar fi. Măcar mama.

Rămas bun,
Iulia

Ziua a cincea

Ai aflat, sunt sigură, că poţi trăi şi fără suflet, ba chiar trăieşti mult mai bine. Îţi spun asta, nu ca să te întristez, nici ca să te amuz, ţi-o spun, doar pentru că trebuia spusă de cineva, şi cum eu mă plimb pe lângă tine, în fiecare zi, am crezut că-i timpul să-mi iau inima în dinţi şi să zic totul. Mă-nvârt în jurul tău, deci trăiesc, iar asta trebuie să ştii. Dar văzându-mă aşa, cum păşesc agale de-a lungul drumului, te-ai întrebat vreodată dacă sunt?

Cel de-al nouălea poem dezgropat:

De-s încă eu chiar nu mai ştiu de mult,
Mă tot aprind sub fulgere răzleţe

Şi cad apoi ca foc în târgul slut,
Stingându-mă cu apă precupeţe.

La o tarabă-mi vând într-un minut
Dogoarea preschimbată în cenuşă,
Primind ca plată firea jucăuşă,
Întocmai lor, de-acum prin clan exult.

În colţul casei, murmură durere.
Un strai al nopţii torc dintr-un gemut!
Şi păsări curg în pânze moi, alene,
Spre negrul vag al stării de-nceput.

Când lângă mine creşte-un înger mut,
Cum aş putea să mă rostesc mai mult?

Ziua a şasea

Bunicii mei albi mă sărută, îmi spun la revedere, însă eu sunt atât de neagră, încât mor de ruşine. De azi înainte, voi trăi liniştită în cenuşă, şi nici n-am să mai plec niciodată de pe-aici. Ne-am apucat să împletim la mucenici. Ei frământă făina, iar eu o tai frumos, în formă de opturi. Apoi, vom face cornuleţe cu rahat. Preferatele mele. Am uitat de Claudia, îmi amintesc doar de mama, de tata, de mine.

Cel de-al zecelea poem dezgropat:

Iubesc albastrul şi mereu gândeam
C'o să mă nasc din umbra lui în zori,
Dar noaptea moare-n lucruri rareori...
Şi mă tot zbucium de-un amar alean.

Pe întuneric, ochii mei vioi
Nu desluşesc, dar simt un nou elan.
Cu neguri mă înveşmântară-n van,
Am să găsesc un drum chiar mai de soi.

O ploaie cenuşie mă apasă
Cu zahărul din poama ei aleasă.
Un vers convalescent e luat de vânt...

Doi pescăruşi vor spinteca-n tăcere...
Pe stihul meu, se pare că va cerne...
Dar nu mai ştiu... e negrul mult prea crunt.

Ziua a şaptea

Claudia poate lua orice formă, şi asta nu e bine, pentru că nicio formă nu este Claudia. Ar trebui ucisă înainte să mă învingă. Ea nu e uitare, ea nu e amintire. Cum să-mi amintesc neuitarea şi neamintirea când ninge. Ninge în martie. Da, chiar trebuie să moară! Cine? Ca prin minune, ninge în martie. Înseamnă că m-am înşelat, nu pot rămâne aici pentru totdeauna.
Rămas-bun, vouă! Adio, Claudiei!
Bunică-mea se uită la mine cu lacrimi în ochi. Nu ştie când o să mă mai vadă. Acum, aşteaptă, frământând făina.

Poema neagră
(sau noaptea bătrânului pescar)

Noi credem că pescarii locuiesc pe malul mării
Şi nu ne înşelăm
Pentru că el chiar acolo îşi avea coliba,
Pe malul mării,
Pândind peştele.

Îmbrăcat în haine de pescar,
Ca orice pescar,
Îşi petrecea zilele aşa cum le petrec pescarii obişnuiți,
Pescuind.

Dar, în cele din urmă, nu era ca toți ceilalți,
Fiindcă nu-şi va fi avut rost povestirea:

În timpul nopții, nu se oprea din muncă
(El nu se odihnea niciodată),
Deşi pescuia cu totul şi cu totul altceva decât ziua.

Nu vă spun ce! Ceva ce n-a prins niciodată.

Iar, dacă nu i s-a dezvăluit lui,
Cel puțin să nu mai existe.
Să fie răzbunat.
Aşa gândesc pescarii,
Şi, ca orice pescar,
El doreşte răzbunare.

Curând va fi mai bine.

Stă pe mal cu undița lui, prinzând peştoaice grase şi bune,
Le serveşte dimineața, la prânz şi seara cu diferite sosuri...
E fericit!
Ce altceva să însemne pacea sufletească dacă nu desfătarea gustului, ori a altor simțuri, cu mese bogate, urmate apoi de un somn pe cinste.
Odihna este esențială pentru pescari.

Pescarul nostru doarme în linişte noaptea,
Ca orice pescar.

Poeme roşii

Ziua întâi

Cum Ori e-n veci tot între Eu şi Mine,
Cu el am vrut o luptă să încing,
Deşi în Ori când mă privii cu jind
L-am îndrăgit pe Eu cât şi pe Mine.

Astăzi lumea din spatele ferestrei este atât de roşie, încât mă aprind atingând-o. Şi atunci, geamul se deschide, iar eu dansez printre băncile parcului, mă învârt în jurul oamenilor

albi, îi îmbrăţişez, le şoptesc vorbe dulci. Să ne atingem trupurile! Să ne dezmierdăm plini de iubire. Totul înfloreşte într-o explozie a primăverii; boboci galbeni se desfac, îşi lungesc petalele; parfumuri vii plutesc în aerul molatec. Să înceapă!

Cel de-al unsprezecelea poem dezgropat:

Sunt flacăra ce arde lumi prin sine,
Rodită-n vraja unor vâlvătăi
Stârnite când m-ating de nurii tăi.
Acolo se aprinde în ruşine.

Să înălţăm o slavă întru noi
Şi să ne-ngemănăm ca firi haine
Uitaţi de zei, iar dacă moartea vine,
O vom scuipa cum scuipi orice gunoi.

Nu-i cale să învingi femeia mută?!

O cumpăr cu plăcerea cărnii noastre,
Şi vei vedea ce grabnic mă strămută
Din vălmăşeală-n rânduieli albastre.

Bătrâna cere-avut în fel şi chip
Iar eu îl am doar că m-am preaiubit.

L-am văzut acolo, în faţa clădirii noastre, aşteptând. M-am aşezat alături şi i-am atins mâna. Tânărul îmi zâmbi, iar eu ardeam; roşie, roşie, atât de roşie încât s-a molipsit şi el.

Ziua a doua

Cel de-al doisprezecelea poem dezgropat:

În purpura arzândă voi s'arăt
Tot ce îmi dă plăcut o vâlvătaie

Sub straiul roş din foc ce-ţi întretaie
Privirea către chipu-mi de omăt.

Acolo-ai vrea s-ajungi în plin desfăt
Dar te-nspăimântă haina mea de carne,
Ce dă simţirii zvâc în măruntaie,
Şi îţi abate gândul de la Tot.

Azi buza mea e suptă de sfială,
Iar ochiul galeş-mincinos aduce
Atâta fericire cât poţi duce.

Ascultă cântul, eu îi sunt vioară.
Mai mult nu vreau... măcar de-ai şti ca unii
Să guşti din farmecul înşelăciunii!

Cea mai frumoasă iubire este cea dintre un bărbat şi o femeie, dintre noi doi...
Ne prindem de mâini şi ne avântăm într-un zbor elegant deasupra oraşului cu zgârie nori, oraşul acoperit de fumul gros, al caselor cu mansardă. Plutim sărutându-ne, plutim dansând pe norii pufoşi, plutim împletindu-ne.
Cea mai frumoasă iubire este cea dintre un bărbat şi o femeie, dintre noi doi... dacă nu s-ar ivi şi chipul Claudiei, cu privirile ei strălucitoare, cu părul fluturând peste parcul înflorit.
Călcâiul mi se agaţă de turla unei biserici şi ne prăvălim pe acoperişul acesteia, rostogolindu-ne până vom atinge asfaltul dur, unde ne-am risipit deja.
Cea mai frumoasă iubire este cea dintre un bărbat şi o femeie, dintre noi doi...

Ziua a treia

E dimineaţă, o dimineaţă plăcută, fără sfârşit... Mă trezesc aşa cum se întâmplă de obicei, şi aştept venirea nopţii. Tu

lângă mine încă mai dormi, cu trupul meu închis într-al tău. Şi tânjesc după el, la fel cum cineva tânjea într-o carte după umbra sa pierdută... Ba nu, nu şi-a pierdut-o, a scos-o la vânzare, s-a târguit pentru ea!

Cel de-al treisprezecelea poem dezgropat:

Mă năuceşte ochiul meu de foc
În farmecul oglinzii, jar cumplit,
Când el pe sine-n sine s-a privit
Căzut ispitei pradă dintr-un joc.

Din umbre vechi, îmi voi 'nălța un schit,
Pe unde vremea-n armonii s-o toc,
Să dau uitării lumea ta cu tot
Ce aminteşte de urâtu-ți chip.

Acum, zadarnic urlii prin durere,
Eşti pururi prada mea şi-a lui Amor
Lovită de iubiri care n-o vor.

Ea, dragostea, Frumosul doar îl cere
Şi frumusețea o vedeam în tine
Dar m-ai lăsat să mă zăresc mai bine...

Eu sunt cea mai frumoasă făptură a Pământului.
Eu sunt cea mai bună făptură a Pământului.
Eu sunt cea mai înzestrată făptură a Pământului.

Să nu îndrăzneşti să mă contrazici; lumea e aşa cum spun eu, fiindcă eu văd mai limpede decât oricine altcineva. Uneori, uit de-a binelea cât sunt de aleasă; mă refuz şi nu înțeleg de ce. Detest acele clipe. Acum totul e minunat.

Eu sunt cea mai frumoasă făptură a Pământului.
Eu sunt cea mai bună făptură a Pământului.
Eu sunt cea mai înzestrată făptură a Pământului

Ziua a patra

Cel de-al paisprezecelea poem dezgropat:

Mormântul alb e înălțarea mea.
Eu cea de foc mă-nfrupt vioi din patimi
Şi sorb cu poftă viața când mă clatin
Deasupra lumii tale. Cine vrea
Să-mi domolească jarul pe sub țarini
Va fi lovit de spada tot mai grea
A dragostei aflată-abia-abia.

Dar tu stai mut şi mă priveşti amabil.

Zadarnic te-am învins. Acum să piei,
Din visul meu, real ce printre umbre
Eşti doar părere-n treacăt pe alei.

Singurătatea va-ncerca să-mi curme
Nevoia de-mplinire. Doamna ei
Voi deveni – copilul fără nume.

Mă privesc întruna. Mă privesc fără oprire. Buza mea nu mai pare a fi la fel de cărnoasă. Obrazul meu nu mai pare a fi la fel de rotund. Ochii mei nu mai par a fi la fel de aprinşi. Părul meu nu mai pare la fel de bogat.

Trupul – murdar, urât, respingător.

Ziua a cincea

Mi-au spus că iubirea mea pentru Claudia nu e bună. Că înseamnă moarte, iar moartea este rea. Dar mie nu-mi pasă. Mie chiar mi-e dor de Claudia.

Am alergat făr' de-oprire sub noapte.
Nu vreau să-mi las trupul spintecătorilor,

Dar ei se-aruncă asupră-mi sfârtecând
Ce-a mai rămas pe-aici din ce era.

Îmi smulg cu poftă gândurile şi le sorb.
Arcuşul ascuţit străpunge tot.
Mă uit şi las amaru-n picuri zeci
Să cadă roşii – focul mocneşte.

În jur, mulţime de ochi, de guri rânjind
Căscate vor să-nşface tăcerea.
Vreau linişte, doar eu şi luna albă
Să ne-agăţăm de-un colţ din cerul ei.

Claudia cu mine, împreună,
Tăcute ne-nvârtim în cercuri mici.

Ziua a şasea

Aici.
Nimic,
Nimeni.
Roşeaţa sângelui dispăru
Înghiţită-n pământul umed.
Vreau să cobor acolo, în căutarea cuiva.

Aici.
Nimic,
Nimeni.
Bufniţa neagră mi se aşază pe creştet,
Înfometată îmi ciuguleşte lumina ochilor.
O stană în spatele unei ferestre închise.

Aici.
Nimic,
Nimeni.
Poate voi…
Bunicii mei

Ziua a şaptea

But somewhere your scissors remember. Wherever they are.
Here somewhere, blades wide open,
April by April
Sinking deeper
Through the sod – an anchor, a cross of rust.

Cuprins

MAREA PIPEADĂ 5

Cuvânt către cei mici 5
Despre o mică plăcere a lui Clovny 6
Balada femeii din spatele tejghelei 7
Excurs 8
Nedumerirea lui Clovny sau de unde începe intriga 9
Odă pipei 9
Prin capul lui Clovny 11
Afară din cap. Despre deliciile inimii 12
Prima treaptă a lui Clovny 12
Cea de-a doua şi cea de-a treia treaptă a lui Clovny 13
Cea de-a patra treaptă a lui Clovny 14
Cea de-a cincea treaptă a lui Clovny 15
Cea de-a şasea treaptă a lui Clovny 16
Despre ce a înţeles Clovny în cele din urmă 17
Clovny în parc. Moment revelator 18
Ce are de zis pipa. Primul cuvânt al pipei 22
Ce are de zis pipa. Cel de-al doilea cuvânt al pipei 24
Cum a luat sfârşit bucuria lui Clovny 24
Despre călătorie sau Marea Pipeadă 30
Domnul Clau 33
Chipul noului personaj 34
Drumul 35
Falnica intrare a lui Clovny 43
Portrete 44
Gospodina cu şorţul pătat de magiun 44

Negustorul de mărunţişuri....44
Bătrânele ieşite la târguit....44
Un trecător....45
Vânzătorul de apă....45
Bătrânul....45
Nebunul târgului....46
Copiii târgului....46
Oda gospodinei cu şorţul pătat acompaniată de copii
şi întreruptă de nebunul târgului....47
Printre pipe....48
Vina lui Clovny....49
Răspunsul lui Clovny la acuzaţiile orăşenilor....50
Tribunalul pipelor....51
Procesul....55
Mirabila pipă....57
Maşina de tocat pipe mirabile....63
Sfârşitul procesului de prelucrare....65
Despre fapta necurată a lui I.M. Clau....67
Cel de pe urmă....67

JURNAL PENTRU CLAUDIA....69
Poeme albe....69
Ziua întâi....69
Ziua a doua....71
Ziua a treia....72
Ziua a patra....73
Ziua a cincea....74
Ziua a şasea....75
Ziua a şaptea....76
Poema albă....77
(sau mormântul unei doamne)
Poeme negre....78
Ziua întâi....78
Ziua a doua....79
Ziua a treia....81
Ziua a patra....82

Ziua a cincea 82
Ziua a şasea 83
Ziua a şaptea 84
Poema neagră 84
(sau noaptea bătrânului pescar)
Poeme roşii 85
Ziua întâi 85
Ziua a doua 86
Ziua a treia 87
Ziua a patra 89
Ziua a cincea 89
Ziua a şasea 90
Ziua a şaptea 91

t i p a r
B R U M A R
T I M I Ş O A R A
str. A. POPOVICI 6
tel./fax: +40 256 203 934
o f f i c e @ b r u m a r . r o